

PIONIRSKI DOM

WWW.PIONIRSKI-DOM.SI

LITERARNI NATEČAJ 2019

**NAGRAJENA DELA LITERARNEGA NATEČAJA
BODI PISATELJ/PISATELJICA 2019**

Nagrajena dela Literarnega natečaja
BODI PISATELJ/PISATELJICA 2019
Izdal: Pionirski dom – Center za kulturo mladih
Zanj: Viktorija Potočnik
Ustanoviteljica: Mestna občina Ljubljana
Uredili in zbrali: Mojca Čampa, Jasna Šebez
Zasnova in oblikovanje: Jure Karas
Likovna dela: arhiv Pionirskega doma
Tisk: Demago d.o.o.
Naklada: 250
CIP številka 821.163.6-93-32(082)
Brezplačen izvod

Ljubljana, maj 2019

Ustanoviteljica

Mestna občina
Ljubljana

Evropska unija daje vse večjo pozornost izobraževanju mladih, še posebej na področju kulturno-umetniške vzgoje in povezovanju mladih ter izmenjavi dobrih praks. To zavedanje je v Pionirskem domu - Centru za kulturo mladih prisotno že desetletja. Sodelovanje v štirih mednarodnih projektih, kjer smo udeleženi kot partnerji ali kot nosilci projekta, nas je obogatilo s številnimi znanji in prepričalo, da smo edinstven zavod ne le v slovenskem, temveč tudi v evropskem prostoru. V naših vsebinah se prepletajo številne kulturno-umetniške vsebine in prakse, namenjene spodbujanju ustvarjalnosti mladih in mladih po srcu. To je zavod, kjer mladi pridobivajo znanja in razvijajo svoj ustvarjalni gib, gledališki izraz, zaigrajo več kot note, rišejo čez črto, spoznavajo in usvajajo tuje jezike in kulture, napišejo svoj avtorski gledališki scenarij, posnamejo svoj film in napišejo pisateljski prvenec.

Vsebine in programi se med seboj prepletajo z namenom, da mladim odstiramo njim lastne poti ustvarjalnosti ter izražanja in tako spodbujamo kritičen pogled na čas, v katerem živimo.

Literarni natečaj Bodi pisatelj je eden od osmih festivalov, ki jih organizira naš zavod. Rezultati so izjemni, ne samo po številu prispevkov, temveč po bogati vsebini in inovativnosti vseh sodelujočih. Številni mentorji, ki so prepoznali poslanstvo in pomen festivalov so opora mladim in njihovo delo je izjemnega pomena. Letošnji natečaj Bodi pisatelj je ponovno postregel z vsebinami, ki jih mladi čutijo kot pogled na današnji čas, ki v večini ni najbolj naklonjen njihovim stiskam, razmišljanju in viziji. Vsi teksti, zapisani v slovenskem ali tujem jeziku, naj nam služijo kot spodbuda za razmislek o vseh sporočilih, ki ste nam jih posredovali na letošnjem natečaju. Da je natečaj upravičil svoj pomen in vztrajnost organizatorjev, ste z vašimi deli potrdili vi, mladi.

Z iskrenim spoštovanjem in hvala vsem sodelujočim.

Viktorija Potočnik
direktorica

Z literarnim natečajem Bodi pisatelj/pisateljica Pionirski dom vabi mlade k ustvarjalnemu pisanju. Verjamem, da je temu potrebno nameniti več časa, kot mu ga namenja šolski sistem. S sodelovanjem na natečaju dobijo mladi priložnost za raziskovanje in ustvarjanje lastnega (jezikovnega) sveta, tako si krepijo zavest, da imajo tudi sami kaj povedati. Številne male jezikovne mojstrovine, ki prispejo na natečaj, so lahko v veselje mentorjem, staršem in vsem, ki jih prebiramo. So obet za prihodnost; literarni natečaj pa naj bo tudi v nadaljnje vzpodbuda za nastajanje občutljivih, resnih in igrivih besedil mladih avtorjev.

Marjetka Krapež, prof. slov.
članica žirije natečaja v slovenskem jeziku

Kot otrok sem veliko brala. Popravek: ogromno sem brala. Iz knjižnice sem domov nosila na kupe knjig, jih požirala in hodila znova in znova po še. In nisem bila prav izbirična, s police sem jih jemala kar po vrsti. Spomnim se, da me je knjižničarka večkrat opomnila, kje so knjige, primerne za mojo starost, a jih je kaj hitro zmanjkalo. In so pač prišle na vrsto še vse druge police. Pomembno je bilo le, da sem lahko brala. In brala sem res veliko. Knjige in zgodbe v njih so mi predstavljale neskončna polja, na katerih sem lahko širila in urila svojo domišljijo, ustvarjala svoje svetove in predstave zgodb, ki so se risale v najrazličnejših delih. In prav to se mi je zdelo najbolj čarobno - da sem si lahko sama ustvarila svoj film, svoje slike in podobe.

Tudi danes me še vedno prevzame vonj po knjigah, še vedno najraje za darilo kupim prav knjigo in s kakšnim veseljem gledam svojo triletno hči, ki ima že zavidljivo knjižnico in ji je listanje in branje knjig postala vsakodnevna navada. Privzgojena, seveda, a tako pač je s knjigami in branjem. Navada, ki jo je treba negovati in za katero si je potrebno vzeti čas. Sama danes v obdobju kroničnega pomanjkanja časa žal sicer ne berem več toliko, je pa seznam knjig, ki jih moram nujno prebrati, daljši in daljši, knjige čakajo na domači knjižni polici, da jih vzamem v roke in v svoji domišljiji oživim zgodbe v njih. In prav zato sem zelo ponosna na vse zgodbe, ki nastajajo v okviru našega literarnega natečaja Bodi pisatelj v tujih jezikih. Ponosna zato, ker tudi skozi te zgodbe, ki jih prejemamo in imamo priložnost prebrati, odseva ljubezen do ustvarjanja zgodb in s tem novih svetov, odseva ljubezen do pisane besede. Verjamem in prepričana sem, da so vsi avtorji in avtorice, katerih zgodbe prejmemo vsako leto, prav taki strastni bralci in bralke knjig, kot sem sama. In da se zavedajo, kako zelo je branje pomembno tudi za njihov pisateljski razvoj, saj jim nudi osnovo za njihove lastne literarne podvige in podporo pri odkrivanju novih zgodb.

Nekako me pomirja, da v času vse večje virtualne prevlade mladi še vedno znajo izraziti svoje misli skozi klasično, pisano besedo. Toliko bolj me to veseli zato, ker se skozi zgodbe, ki jih pišejo, kaže tudi dejstvo, da premorejo neko globino razmišljanja, ki je danes žal izumirajoča umetnost. Zato na tem mestu zapisujem zahvalo predvsem za upanje, da bom tudi v prihodnje na svoj knjižni seznam želja še vedno lahko dodajala nove knjige in nove zgodbe - tudi njihove, v to sem prepričana.

Jasna Šebez
vodja natečaja v tujih jezikih

KAZALO

6. Literarni natečaj Bodi pisatelj/pisateljica v slovenskem jeziku 2019

Prejemniki priznanj za posebno omembo 9

Priznanja za najboljša literarna dela po izboru žirije (II. triada)

- Veronika Batagelj: Orglice 10
- Špela Klopčič: Ko moraš oditi od doma 13

Priznanja za najboljša literarna dela po izboru žirije (III. triada)

- Neli Dolinar: Bogastvo v čevljih 15
- Tia Eria Skrt: Sošolka 18
- Ania Marinčič Barič: Let metuljev 21
- Gaja Frece: Zrcalo 26

5. Literarni natečaj Bodi pisatelj/pisateljica v tujih jezikih 2019

Prejemniki priznanj za posebno omembo 32

ANGLEŠKI JEZIK

Priznanja za najboljša literarna dela po izboru žirije (OŠ)

- Zoja Strmšek: Never Give Up 33
- Ela Velepec: Intergalactical Pirates 36
- Izabela Letonja: Temporary Matter 40

Priznanja za najboljša literarna dela po izboru žirije (SŠ)

- Jaka Brezavšček: Willy the Great 43
- Patricia Županovič: Blueberry Pancakes 46

NEMŠKI JEZIK

Priznanje za najboljša literarna dela po izboru žirije (OŠ)

- Milica Bratič: Berliner Straße 21 54

Priznanje za najboljša literarna dela po izboru žirije (SŠ)

- Noemi Vegi: Nichts ist mehr so, wie es früher war 57

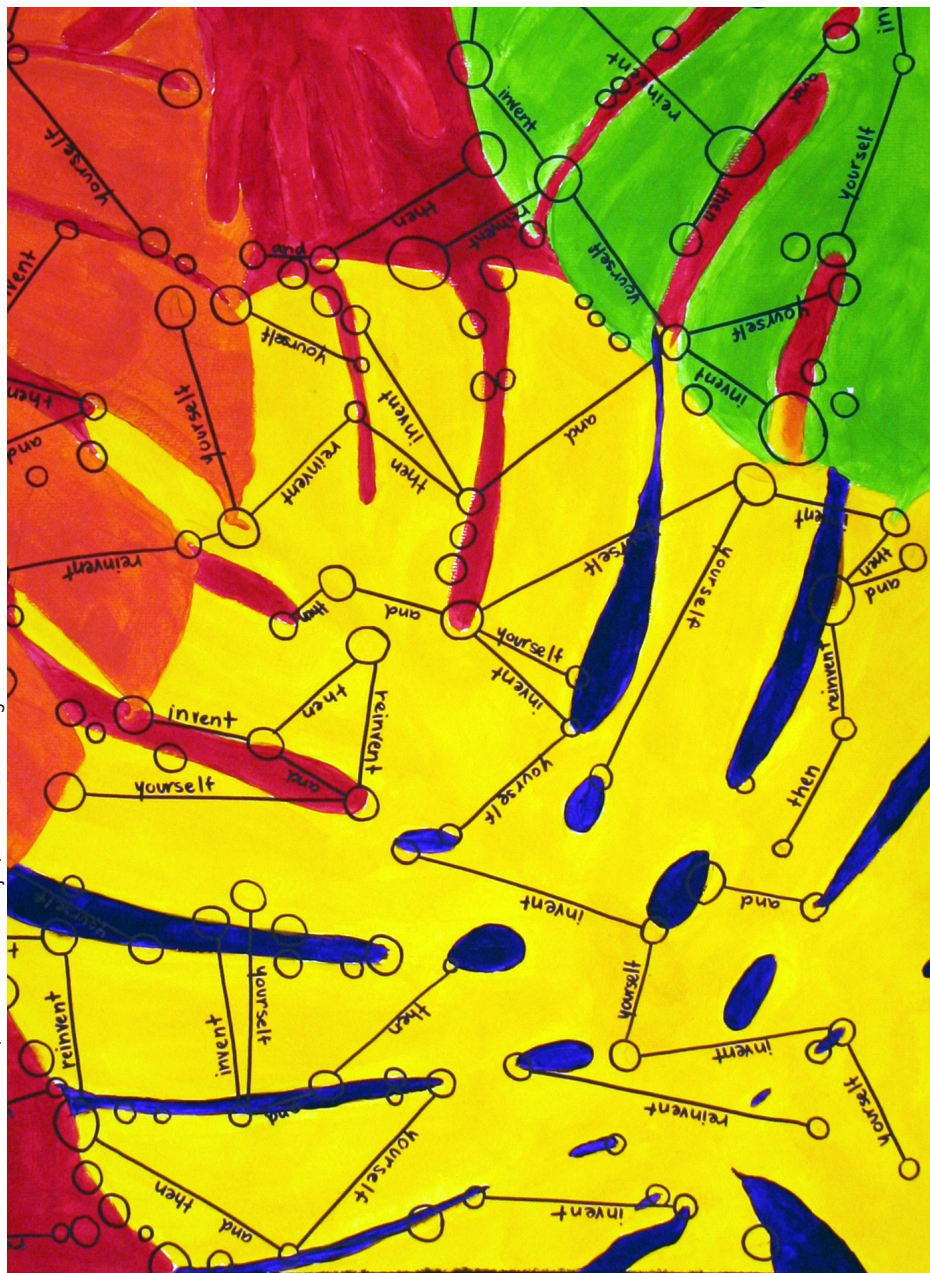
Priznanja za izjemno mentorsko delo 59

6. LITERARNI NATEČAJ

BODI PISATELJ/PISATELJICA V SLOVENSKEM JEZIKU 2019

7

Avtorica: Manca Gosencica | Mentor: Boris Beja | arhiv Pionirskega doma

6. LITERARNI NATEČAJ BODI PISATELJ/PISATELJICA V SLOVENSKEM JEZIKU 2019

Žirija:

- prof. Marjetka Krapež, *slovenistka na Gimnaziji Vič*
- Jana Kolarič, *pesnica, pisateljica in članica DSP*
- dr. Aksinja Kermanuner, *pisateljica in članica DSP*

Pogoji natečaja:

Mladi literati so lahko na natečaju sodelovali s svojimi še neobjavljenimi proznimi besedili. Literarno delo je moralo vsebovati oziroma se nadaljevati z eno izmed štirih podanih literarnih predlog. Žirija je ocenjevala skladnost vsebine z razpisano temo, povezanost začetka, razpleta in konca zgodbe, izvirnost in nivo izraznosti ter inovativnost v slogu.

Literarne predloge:

I.

Bilo je kar malce hladno, saj je bilo že konec oktobra. Ulice so bile kot izmite, zahajajoči sončni žarki so se odbijali od hiš, ki so bile utrujene od večdnovnega dežja.

In ljudje. Hodili so hitreje, avtomobili so se v mestni gneči pomikali bolj tekoče, vsi so bili nekako nasmejani in dobre volje, pešci in vozniki, skoraj vsi taksisti so si nekaj požvižgavali, kot da bi mesto preplavila glasba Beethovnovе 'Ode radosti'. Kot da bo jutri pomlad, ne zima, ki je sicer že čakala pred vrati.

II.

Oglasila se je melodija. Orglice so zazvene. Bila je ona. Pogledal sem preko ceste v drugo nadstropje stavbe, kjer je stanovala. Igrala je na orglice, slonela je čez okno in se mi smejala. Pomahala mi je. In jaz sem, medtem ko sem hodil in gledal v tla, pomahal nazaj. Za trenutek sem obstal in se ji nasmehnil.

III.

Ležal sem in gledal v brezbarvno temo. Pred očmi so se mi prikazovali čevlji vseh vrst: gojzarice, sandali, gumijasti škornji, salonarji; verjetno zato, ker jih morajo otroci dobiti še pred novim šolskim letom.

Nato sem zagledal četverokotno dvorišče, tisto dvorišče in tisto hišo, kjer smo stanovali. Po dvorišču sva hodila jaz in moj brat, sedem let stara fantiča. Sprehajala sva se po praznem dvorišču in občudovala svoje nove čevlje, ki sva jih imela prvič na nogah.

II. triada

PETJA DORNIK: Nasmeh (11 let)

Osnovna šola Milojke Štrukelj, *Nova Gorica*, mentorica: Alenka Čelik

CINTIA LUCIA MEDIC: Poletna zima (11 let)

Osnovna šola Ivana Cankarja Vrhnika, *Vrhnika*, mentorica: Majda Fortuna Gregorčič

ANJA HRIBERŠEK: Sreča v nesreči (11 let)

Osnovna šola Šalek, *Velenje*, mentorica: Sanja Jazbinšek Sever

BRINA STANKOVIČ ELESINI: Ptica sredi obzorja (12 let)

Osnovna šola Franca Rozmana Staneta, *Ljubljana*, mentorica: Nataša Pivk

JAKOB BERNARD: Super čevlji (12 let)

Osnovna šola Brezovica pri Ljubljani, *Brezovica pri Ljubljani*, mentorica: Urša Krvina

III. triada

BLAŽKA JURCA: Joj, ta petek trinajsti (12 let)

Osnovna šola Rodica, *Domžale*, mentorica: Alenka Brovč

PIA CIGUT: LP, Maruška (12 let)

Osnovna šola Miška Kranjca Velika Polana, *Velika Polana*, mentorica: Vesna Njenjič

REBEKA MERLIJAK: Kdo je ukradel energijo Knjigodolu? (12 let)

Osnovna šola Primoža Trubarja Velike Lašče, *Velike Lašče*, mentorica: Marija Lampret

ALEXANDER YAKSHE: Luč življenja (12 let)

Osnovna šola Vič, *Ljubljana*

DOROTEJA DREVENŠEK: Še deset minut (13 let)

Osnovna šola Angela Besednjaka, *Maribor*, mentorica: mag. Polonca Čontala Piberl

NADJA ŽUNA: Obljuba (13 let)

Osnovna šola Vransko-Tabor, *Vransko*, mentorica: Polona Učakar

TOSJA PIŠEK: Senca (14 let)

Osnovna šola Cirkovce, *Cirkovce*, mentorica: Jerneja Kuraj

STAŠA KORPIČ: Naš majhen, brezmejni svet (14 let)

Osnovna šola III Murska Sobota, *Murska Sobota*, mentorica: Branka Jančar

TILEN WEISS: Na ljubljanskem plesu (14 let)

Osnovna šola Grm, *Novo mesto*, mentorica: Tina Veselinovič

PRIZNANJE ZA NAJBOLJŠE LITERARNO DELO PO IZBORU ŽIRIJE (II. TRIADA)

avtorica: Veronika Batagelj, 11 let
Osnovna šola Rače, Rače
mentorica: Sabina Ozmec

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Zgodba obravnava begunsko problematiko, vendar ne na hladen in suhoparen način, na kakršnega je ta tema predstavljena v časopisih, temveč čustveno in doživeto. Za prvoosebnega pripovedovalca si je avtorica, zanimivo, izbrala dečka, domačina, ki dobi za sošolko Mino, deklico iz begunske družine. Že v uvodu uporabi premi govor in nas s tem spretno vpelje v sredino dogajanja. Proces njunega zbliževanja in sprejemanja je prikazan postopno, po korakih, psihološko poglobljeno: od začetnega sramu in nelagodja do končnega zaveznitva, kjer prisego o prijateljstvu pomeni povabilo, da skupaj napravita plakat pri gospodinjstvu. Avtorici uspe bralca ganiti, in to brez najmanjše sledi osladnosti.

ORGLICE

»Kakšna trapa!«
 »Glej, kakšna si!«
 »Tukaj ni prostora zate!«
 »Se sploh kdaj umiješ?«

Stal sem v kotu in jih opazoval. Besede, ki so jih moji sošolci govorili novinki, so tudi mene bolele. Novinka, ki se nam je pridružila pred dvema dnevi, je bila po mojem begunka. Tega seveda ni rekla. Rekla je le, da ji je ime Mina in nato sedla v zadnjo klopo. Še vedno sem stal tam in opazoval. Nato je izza vogala stopila učiteljica. Verjetno je slišala glasni smeh. Vsi fantje so se takoj razbežali, Mina pa je še vedno sedela za mizo in gledala v tla.

»Je kaj narobe?« jo je zaskrbljeno vprašala.

Mina je le tiho sedela in zmajala z glavo. Ko je učiteljica že mislila oditi, me je zagledala in strogo pogledala.

»Nisem bil jaz,« sem hitro dejal, a učiteljica je vseeno hotela, da se po pouku oglasim pri njej. Takoj po pouku sem stekel pred zbornico, kjer me je učiteljica že čakala z nekaj vprašanji o novi sošolki Mini. Ko mi je učiteljica končno verjela, da sem nedolžen, me je prosila, naj ji pomagam in z njo sodelujem. Pred učiteljico že nisem mogel reči ne. Tako se je začelo.

O obisku učiteljice so izvedeli tudi moji starši, ki so bili na začetku malo jezni, a ko sem jim vse razložil, so bili nad učiteljiciino idejo navdušeni in ponosni, da je izbrala ravno mene. Meni pa to ni bilo všeč. Zdelo se mi je, da bom zaradi pomoči novinki izpadel iz družbe in bom tudi jaz postal tarča posmeha. A kljub vsemu sem se odločil, da ji bom pomagal. A moral sem paziti na svoj ugled in poskrbeti, da me kdo ne opazi. V torbo sem ji nastavljal listke, na katerih so bile napisane lepe besede, ki so mi tisti trenutek padle v glavo: Bodi to kar si; Drugačna si od nas, a po svoje lepa; Gotovo imaš talent, le najti ga moraš; Verjemi v svoje sanje...

Skrivanje listkov ni trajalo dolgo, sošolec Jaka me je opazil in se mi posmehnil:

»Ej kaj pa delaš? To je torba od Mine - opa žabe.«

Začel se je smeјati, ampak meni ni bilo do smeha. Iz ust so mi zletele besede, ki sem jih pred sošolci še dolgo obžaloval. Zakričal sem:

»Ona ni nobena žaba. Četudi je drugačna, je človek in do nje se moramo obnašati kot do človeka. Pomisli, kako bi bilo tebi, če bi bil tarča posmeha, pa še nov bi bil na šoli.«

Na hodniku je nastala smrtna tišina. Na hitro sem pogledal, če je še kdo mimoidoči slišal. Kar sem opazil, ni bilo dobro: na desni strani so stali sošolci, ki so se mi posmehovali, na levi pa so stale učiteljice, ki so se verjetno odpravljale v svoj razred. Tam je bil celo ravnatelj. In Mina. Res me je postalo sram, zato sem stekel na moško stranišče. Kmalu je zazvonilo in moral sem se vrniti v razred. Sicer bi res rad sedel poleg umivalnika in se smilil samemu sebi, a vedel sem, da se moram vrniti. Ko sem stopil skozi vrata, se je cel razred zagledal vame, kod da me prvič vidijo, pa se poznamo že šest let. Hitro, kot je bilo le mogoče, sem sedel v zadnjo klop poleg Mine in Jake. Ura je bila zelo dolgočasna. Jaka me je brcal pod mizo, Mina pa je bila itak vedno ista. Ko je končno zazvonil šolski zvonec, so vsi zdijvali iz razreda. No razen seveda mene in par punc. Med njimi je bila tudi Mina, ki me je pogledala, se mi nasmehnila in se mi zahvalila za tisto na hodniku. Preden sem ji lahko odgovoril, je že zdijvala iz razreda.

»Zdaj je, kar je«, sem si rekel. »Imam dve možnosti - lahko samo sedim in gledam Mino in sošolce še naprej ali pa Mini pomagam.«

Seveda sem brez razmišljanja izbral drugo možnost. Mini bom pomagal - a tokrat ne z listki. Nekje sem prebral, da lahko človeku lažje pomagaš če veš vzrok za njegovo sramežljivost in osamljenost. Zato je bil moj prvi korak, da jo opazujem. Ko sem se vračal iz šole, sem vsak dan opazil, da hodi domov z mamo. Očeta še nisem videl, zato sem sklepal, da ne živi več z njima, ali pa se je že poslovil od tega sveta. Najina pot se je hitro ločila in zavila sva vsak v svojo smer.

A doma še ni bilo konec vseh problemov. Ravnatelj je prosil, naj se s starši oglasim pri njem. Nisem vedel, da bo tako hudo. Starši so bili nad obvestilom razočarani. Oblekli smo se in se še isti trenutek odpravili v šolo. Ko smo vstopili, nas je ravnatelj lepo pozdravil in nam ponudil sok. Medtem ko se je ravnatelj pogovarjal s starši o brezveznih stvareh, sem jaz gledal slike, ki jih je imel obešene na steno. Nato me je ravnatelj poklical:

»Se strinjaš Tim?«

»Kaj?« sem hitro skočil v besedo. »No oprostite, prosim«, sem se popravil.

»Nas nisi čisto nič poslušal?« me je okarala mama.

»Ne. Preveč sem bil zaposlen z opazovanjem teh lepih slik«, sem se pohecal.

»No, pogovarjali smo se o tvoji novi sošolki Mini. Ravnatelj je videl, kaj si danes naredil zanjo. Želel te je osebno pohvaliti in prositi, da bi poleg nje sedel pri vseh urah in ji pomagal.«

»Ja, z veseljem,« sem lepo spoštljivo dodal.

Počasi smo se poslovili in odšli v avto. Starša sta bila spet ponosna name. Mami je spekla palačinke, ki so bile danes posebej slastne.

Ura je bila že precej pozna, zato sem se odločil, da grem spat. V postelji sem razmišljal o Mini, a me je hitro premagal spanec. Zbudil sem se, si umil zobe in pojedel zajtrk, nato pa sem pohitel s kolesom proti šoli. Res se mi je mudilo, ker se mi je zajtrk zavlekel. Gonil sem

kolo, kolikor sem mogel, a ne dolgo. Pred sabo sem zagledal Mino. Sama se je odpravljala v šolo. Bil je že petek, zato sem hotel Mino zaslišati še danes. Počasi sem prikolesaril do nje in jo lepo pozdravil, ona pa mi je seveda odzdravila. Vprašal sem jo, če ima čas za pogovor. Prikimala mi je.

»Super!« sem vzkliknil.

Prvo vprašanje: »Ali si begunka?«

Prikimala mi je, zato sem na listku obkrožil da.

»Koliko vas je v družini?«

Sledila je smrtna tišina. Počutil sem se, kod da sem v grozni grozljivki in nas bodo ravnokar ustrelili.

»Saj to lahko preskočim, če želiš,« sem ji prijazno povedal.

»Ne, je že v redu,« je odgovorila. »V družini sva jaz in mama.«

»Hvala,« sem ji odgovoril. »Kje je pa oče?«

Pogledal sem jo, ona pa je v solzah stekla naprej. Hitro sem se zavedal, da je tega ne bi smel vprašati. Spet sem sedel na kolo in se odpravil proti šoli. Prva ura je bila matematika. Živ dolgčas. Kot da bi poslušal želvo. No, mogoče malo boljše. Spet sem sedel zraven Mine, ampak tokrat zraven mene ni bil Jaka ampak Uroš. Pod nogo sem začutil papirček. Pobral sem ga, na njem pa je pisalo:

»Odločila sem se, da ti povem, kaj je bilo z mojim očetom. O tem mi je težko govoriti. Bila sem majhna. Z mamo in sestro smo bežali zaradi vojne. Oče je moral ostati v vojski. Dal mi je orglice, ki mi jih je hotel dati za rojstni dan, a ni vedel, če se bo pravi čas vrnil. Obljubil je, da se bo vrnil. Pa se nikoli ni ...«

Ko sem listek odložil, so me preplavila različna čustva. Najprej žalost, zaskrbljenost, da sem jo spomnil na to ... Čez čas pa radovednost. Zanimalo me je, kje je sestra. Napisal sem ji listek, na katerem sem se zahvalil, da mi je zaupala in jo povprašal o tem, kje je njena sestra. Listek se je hitro vrnil. Na njem je pisalo:

»Mojo sestro je ubila mina. Ime ji je bilo Sabreen. Več pa ti zdaj še ne morem povedati.«

Po pouku sem jo vprašal, če bi skupaj naredila plakat pri gospodinjstvu. Takoj se je strinjala. Ko je končno zazvonil zvonec še zadnje ure, smo vsi stekli iz razreda, tokrat tudi jaz in Mina, ki je bila nekam boljše volje. Na vratih se je obrnila in z ustnic sem ji prebral besedo »Hvala.« Odpravil sem se domov, tokrat peš, ker mi je kolo vzel brat, ki je končal pouk prej. A nič zato. Vesel sem bil, da sem Mini polepšal dan. Ko sem šel skozi njeno sosesko sem nekaj zaslišal. Oglasila se je melodija. Orglice so zazvene. Bila je ona. Pogledal sem preko ceste v drugo nadstropje stavbe, kjer je stanovala. Igrala je na orglice, slonela je čez okno in se mi smejala. Pomahala mi je. In jaz sem, medtem ko sem hodil in gledal v tla, pomahal nazaj. Za trenutek sem obstal in se ji nasmehnil.

avtorica: Špela Klopčič, 11 let

Osnovna šola Antona Aškercia Rimske Toplice, Rimske toplice

mentorica: Karmen Ulaga

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Avtorica se je prepričljivo vživela v prihodnji čas, ko bo tudi sama postala študentka in odšla študirat v Ljubljano, zanjo tuje mesto. Rada bi namreč postala učiteljica. V preprostem in jasnem slogu opiše vse tiste ljudi, živali in stvari v domačem kmečkem okolju, od katerih se je morala zaradi študija posloviti in jih bo najbolj pogrešala. Vonj jabolk, mama, oče, muca, pes, konjiček ... Slovo. Pot z vlakom. Soba v mestu ... Zgodba je polna pristnih čustev in bralca zlahka prepriča, da bere o rečeh, ki so se že zgodile. Prisrčno in simpatično. Špela, še naprej neguj v sebi za pisatelja najnujnejšo lastnost: sposobnost vživetja!

KO MORAŠ ODITI OD DOMA

Bilo je kar malce hladno, saj je bilo že konec oktobra. Ulice so bile kot izmite, zahajajoči sončni žarki so se odbijali od hiš, ki so bile utrujene od večdnene dežja. In ljudje. Hodili so hitreje, avtomobili so se v mestni gneči pomikali bolj tekoče, vsi so bili nekako nasmejani in dobre volje, pešci in vozniki, skoraj vsi taksisti so si nekaj požvižgavali, kot da bi mesto preplavila glasba Beethovnov »Ode radosti«. Kot da bo jutri pomlad, ne zima, ki je sicer že čakala pred vrati.

Zavita v vijoličen plašč sem lenobno vlekla pisan kovček, napolnjen s sveže opranimi oblačili in z vrečko jabolk, ki mi jih je oče nabral s prepolne jablane v sadovnjaku za domačo hišo. Ta jabolka so moj košček doma tu v mestu, kjer zdaj stanujem.

Brado globlje potisnem v plašč, da bi se zavarovala pred hladnim vetrom, ki je vel po ozkih ulicah in hitim naprej proti sivi hiši, v kateri se skriva sobica, ki je prvega oktobra postala moj novi, sicer začasni dom. Za sabo puščam železniško postajo, kjer mi je ustavil vlak, ki me je pripeljal iz Rimske Toplice v našo veliko prestolnico – Ljubljano. Obrnem se nazaj in v oči mi silijo solze.

Pogrešam jih ... mamo, očeta, mačkone, mojega črnega konjiča in zvestega psa Bolta. Mamica me je objela in stisnila k sebi in obe sva zajokali. Vedeli sva, da bodo zdaj naša jutra drugačna. Očka naju je opomnil, da je čas za odhod. Mama me je še enkrat vprašala, če imam vse, kar potrebujem. Muca Lili se je še podrgnila ob moje noge, preden me je očka odpeljal na postajo. Bolt me je pospremil do avta in ko sem zaprla vrata, je na šipo avtomobilskih vrat pritisnil svoj moker smrček. S prstom sem podrgnila po šipi, kot bi ga hotela še zadnjič pobožati. Rekla sem mu, naj pazi na mamo in očeta ter na moj dom, ko me ne bo. Kot bi me razumel, je veselo pomahal z repkom. Kolesa na avtu so se premaknila in zapeljala sva se po hribu navzdol. Kmalu sva bila pri železniški postaji. Morala sem se posloviti tudi od očeta. Bilo mi je zelo hudo. Vlak je pripeljal. »Zdaj je čas, da grem,« sem žalostno rekla očetu

in stopila na stopnico. Vlak se je začel počasi premikati, jaz pa sem svojemu dragemu očetu še zadnjič pomahala v slovo. Pot je bila zame zelo naporna. Vedela sem, da odhajam na novo šolo, da z menoj ne bo nobene sošolke. Sama bom. Vse bom zelo pogrešala.

Vstopila sem v svojo novo sobo. Mislila sem, da sanjam. Soba je imela velikansko okno, skozi katerega sem namesto svoje domače vasi zagledala Ljubljano. Stene so bile snežno bele. V njej ni bilo nič drugega kot postelja in pisalna miza ter stol. Soba se mi je zdela zelo dolgočasna. Na steno sem poskusila prilepiti fotografije mene in mojih staršev, prijateljev in znancev. Ni mi šlo. Takoj ko sem sliko prilepila, je že poletela na tla. Od razočaranja in utrujenosti sem legla na posteljo in zaspala.

Zjutraj me je zbudila budilka. Hitro sem se oblekla, vzela torbo in šla v šolo. Bilo me je strah. K meni je pristopila rdečelasa punca. Pozdravila me je in vprašala, če sem nova na tej šoli. »Dober dan. Ja, sem nova na tej šoli. Sem Špela. Kdo si pa ti?« sem ji odgovorila. »Jaz sem tudi nova. Sem Sabrina.« Tako sva se s Sabrino spoznali in se začeli družiti. Skupaj sva sedeli pri predavanjih, skupaj sva šli jest in skupaj počeli še mnogo drugih stvari. Večkrat sva se pogovarjali o svojih bližnjih in kaj smo skupaj počeli. Ugotovila sem, da Ljubljana le ni tako grozna, kot sem mislila, da je.

Vedela sem, da moram uresničiti svoj zastavljen cilj. Hočem postati učiteljica. Rada bi svoje znanje prenašala na nove generacije, ki prihajajo. Sem na dobri poti, saj ob roku opravljam vse izpite. Dobro vem, da če bom delavna, se bom z diplomo lahko kmalu vrnila za vedno v svoj domači kraj.

Že jutri odhajam tja, kamor me vleče srce. Na naš s soncem obsijan hribček, kjer je med jablanami skrita moja rojstna hiša. Pred hišo se ravno zdaj barvajo češnje. Vsi me že čakajo pred hišo - mama, moje živalice, v hlevu hrza moj konjič, moj očka pa se je ravno pripeljal na železniško postajo. Ja, proti domu grem, saj se mi jutri začnejo moje prve počitnice na pedagoški fakulteti.

avtorica: Neli Dolinar, 12 let

Osnovna šola Polhov Gradec, Polhov Gradec

mentorica: Vesna Muhič

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Zgodba, ki bi lahko prišla tudi izpod Cankarjevega peresa. Prvoosebni pripovedovalec je odrasel moški, ki je po poklicu prodajalec čevljev v lastni trgovinici. Prek opisa svojega vsakodnevnega dela, ki ga opravlja z veseljem in predanostjo, nas postopoma popelje v preteklost. Izkaže se, da je njegovo in bratovo otroštvo najbolj zaznamovala prav pretresljiva izkušnja s čevlji. Avtorica s tankim posluhom za dogajanje v človeški duši popiše reakcije vseh otrok in drugih družinskih članov oziroma sorodnikov na stisko in krivico. Čeprav nikjer niti omenjena, je v zgodbo vtkana ostra kritika revščine. Na koncu čevljar spozna, kje tiči pravo bogastvo.

BOGASTVO V ČEVLIH

Bil je že večer, ko sem prispel v svoje stanovanje. Utrujen in poln vtisov celega dne sem se ulegel na kavč, prekrižal roki pod glavo in položil nogi na blazino. Tako sem si navadno po delu odpočil telo ter uredil misli. Leta hitro minevajo, letni časi se izmenjujejo, jaz pa sem jih bolj kot po spreminjajoči se naravi opazoval preko spreminjanja trgovskih polic. Božični in prednovoletni čas se kažeta z drugačnimi barvami kot velikonočna ponudba. Valentinovo in gregorjevo pričarata vzdušje s svojimi zapeljivimi detaili. Razporeditev ob akcijskih dneh je kot dodaten veseli praznični čas, pa čeprav v koledarju takrat ni zapisanega praznika. Tudi deževno vreme se lahko predstavi v privlačni podobi, poletna okrasitev pa vabi z neustavljivo lahkotnostjo in nasmejanostjo.

Tudi moja trgovinica v teh cikličnih spremembah ne zaostaja. Zadnji avgustovski dnevi so nas greli, bližala se je šola in izlozbe so krasile šolske potrebščine. Moja prodajalna z obutvijo je imela obsežno ponudbo čevljev, zlasti otroških. Vsakodnevno je prihajalo mnogo kupcev, ki so si ogledovali in pomerjali čevlje. Prvošolci so izbirali čevlje z zapenjanjem na ježke, saj je krotenje vezalk zanje prezahtevno. Dekleta so se prerivala med pisanimi balerinkami ter čevlji z bleščicami in cvetovi. Večinoma sem moral ustreči precej izbirčnim strankam. Občasno sem sočutno poslušal ihtava pritoževanja ali pa molče izpolnil vzvišene želje po nenavadnih in nepraktičnih obuvalih. Sem in tja pa je kdo iskal udobne, tople in kvalitetne čevlje, točno take, kot bi jih vsakemu tudi sam, izkušen poznavalec obutve, iskreno priporočil.

Ležal sem in gledal v brezbarvno temo. Pred očmi so se mi prikazovali čevlji vseh vrst: gojzarice, sandali, gumijasti škornji, salonarji; verjetno zato, ker jih morajo otroci dobiti še pred novim šolskim letom. Nato sem zagledal četverokotno dvorišče, tisto dvorišče in tisto hišo, kjer smo stanovali. Po dvorišču sva hodila - jaz in moj brat, sedem let stara fantiča. Sprehajala sva se po praznem dvorišču in občudovala svoje nove čevlje, ki sva jih imela

prvič na nogah.

Mama jih je ravno prinesla od čevljarja in bili so najino veliko veselje, še zlasti zame, saj sem vsa oblačila prejemal nošena od brata, ki je bil kljub enaki starosti precej večji in močnejši od mene. Z bratom sva se dobro razumela. Vse grape sva skupaj raziskala, vsa drevesa preplezala in se smejala šalam in potegavščinam. Vsako darilo sva si razdelila in vse težave prebrodila skupaj. Navajena sva bila skromnosti, ki je bila v revnih hišah, kakor je bila naša, stalnica, zato sva bila nad novimi čevlji toliko bolj navdušena. Takrat so bili novi čevlji za otroka pravo razkošje. Ponosno sem se držal, ko sem jih nosil in večkrat sem se postavil v ospredje, saj sem se prej kot bosopetnež raje zadrževal neopažen v ozadju. Novi čevlji so mi polepšali vse poti in vsako opravilo.

Prešerno peketanje mojih čevljev pa je nekega dne iznenada utihnilo. Prišla nas je obiskat družina očetove sestre. Bili so veliko bolj revni od nas. Starša sta preživljala pet otrok in da bi lažje nahranila lačna usta, sta se odločila, da najstarejšega otroka, Tineta, pošljeta za hlapca k bogatemu kmetu. Vedela sta, da bo kmet za pomočnika raje vzel izkušenega otroka, ki ga ne bo treba še oblačiti in obuvati za delo. S ponižnim in upajočim pogledom sta prosila, če bi Tinetu posodili čevlje, da se ne bi pred novim gospodarjem prikazal ravno bos. Slišal sem pogovor in takoj vedel, da bo prošnja zadela mene. Bratranec Tine je bil namreč droben fantiček, zato bi mu bolj pristajali moji – manjši čevlji. Poleg tega je moj brat čevlje bolj potreboval od mene, saj je zaradi svoje moči pogosteje pomagal očetu pri delu. Moja mati je bila zelo sočutna oseba in je razumela njihovo stisko. Mirno je pristopila k meni, se sklonila, da je bila enako visoka kot jaz, me toplo pogledala in prosila za čevlje. Vedel sem, da se ne bom mogel dolgo upirati, in ker se je z mame nekaj sočutja preneslo tudi name, sem ji izročil čevlje. Solze, ki jih nisem uspel zadrževati, sem skušal prikriti s prisiljenim nasmehom in bil sem raje tiho, saj bi moj tresoč glas mami gotovo povečal bolečino. Vedel sem, da si naša družina drugih čevljev še dolgo ne bo mogla privoščiti. Zmedeno sem stal, bos, okrog mene je bila družina in sorodniki, jaz pa sem se počutil samega v svoji žalosti in nesreči. Ta občutek je prekinila mama, ki me je v zahvalo ljubeče objela in mi šepnila, da sem dober fant. Tine mi je veselo obljubljal, da bo skrbno pazil na čevlje in mi jih kmalu vrnil.

Dan je bil nato dnevu enak, dolg in siv. Nisem se veselil bližajočega se prvega šolskega dne. Bodrila me je edino misel na dan, ko mi bodo sorodniki vrnili čevlje. Spet bom tekal po gozdovih in v šoli si bom upal sesti v prvo klopo.

Naposled sem dočakal obisk sorodnikov, vendar njihov prihod ni bil takšen, kot sem ga pričakoval. Že po njihovih obrazih sem razbral, da nekaj ni v redu. Gledali so v tla. Tine se je skrival za tetinim hrbtom. Mama jih je presenečeno vprašala, ali Tine čevljev ne potrebuje več, ker so se tako kmalu vrnili. Teta je žalostno pogledala, zaprla oči, da ji solze ne bi ušle iz njih, prijala Tineta za roko in ga odvedla k meni. Pogledal sem njegove roke, nato še noge in videl, da čevljev niso prinesli. Tine je komaj slišno dahnil: »Oprosti, gospodarjev sin mi je ukradel čevlje, kljub temu da ima že štiri pare svojih. Udaril sem ga, on pa me je zatožil očetu. Gospodar je verjel le njemu in me napodil.« Kljub moji žalosti sem ga objel preko ramen in mu vse odpustil. Teta nam je v opravičilo podarila kruh, ki ga je spekla z ljubeznijo, in to je bilo največ, kar nam je lahko dala, saj drugega ni imela.

Moji starši se niso jezili in o tem nikoli več niso govorili. Mene je razjedala žalost in nisem

bil sposoben za nobeno delo. Sedel sem ob peči kot kupček nesreče. To je opazil moj brat in prisedel k meni s svojimi čevlji v naročju. »Pazil sem nanje,« je rekel, »še vedno so lepi, skoraj tako lepi, kot so bili tvoji.« Dvignil sem pogled. Bratove oči so prijazno žarele. »Rad bi ti jih podaril. Imam trde podplate in tudi brez njih mi ne bo hudega,« se mi je nasmehnil. »Hvala. Rad te imam!« sem vzkliknil in se stisnil k njemu.

Od tedaj so bili spet vsi travniki in gozdovi najini. Tekla sva – jaz v čevljih, on bos, včasih pa vsak z enim čevljem in vesela sva bila, da imava vsaj en par čevljev in da imava drug drugega.

Zravnal sem se na kavču in vstal. Podoživljanje otroštva mi je tako živo približalo podobo mojega brata, da nisem mogel mirovati. Pohitel sem na podstrešje in med prašnimi škatlami poiskal čevlje, ki so tako zaznamovali moje otroštvo. Dotaknil sem se jih, pobožal odrgnine na njih in zahrepenel po bratu. Več let ga že nisem videl, saj se je bil odselil v tujino. Hitro sem tipkal njegovo številko na telefonu, saj nisem hotel izgubiti niti trenutka več. Bratu sem želel povedati takoj, kar sem vedel že od prej, pa tega nisem nikoli ubesedil – pravo bogastvo niso čevlji. Neizmerno večji dar je imeti dobrega brata. Zvok oddaljenega zvonjenja v slušalki je prekinil bratov navdušen glas: »Živijo, dragi brat, kako sem vesel, da si me poklical!« Toplina najinega pogovora je nato dolgo ogrevala ves prostor in pregnala ves hlad, ki ga je bil prinesel hitri tempo sedanjega mesta.

avtorica: Tia Eria Skrt, 14 let

III. osnovna šola Celje, Celje

mentorica: Anamarija Lah Šuster

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Sošolka je šolski primer premišljeno zgrajene zgodbe, tako imenovane zgodbe s preobratom. Zanimivo, tudi tokrat si je avtorica izbrala za prvoosebnega pripovedovalca osebo nasprotnega spola. Ta fant opisuje svojo sošolko, dekle, ki je po zunanosti splošno priznana lepotica, v notranjosti pa hladna, narcisoidna, koristoljubna in manipulantska ... Vsaj tako jo vidi on, ki je očitno ne mara preveč. Izjavi celo, da jo sovraži. Opis gradi s prepletanjem izvirnih primerjav, kako jo vidijo drugi in kako on. Tia že pri izbiri primer pokaže svoj razkošni pisateljski talent. Dokončno pa ga potrdi s presenetljivim zadnjim stavkom, kjer načrtno poruši vtis, ki ga je prej gradila skozi celo zgodbo. Čestitke si zasluži tudi njena mentorica!

SOŠOLKA

Bilo je kar malce hladno, saj je bilo že konec oktobra. Ulice so bile kot izmite, zahajajoči sončni žarki so se odbijali od hiš, ki so bile utrujene od večdnnevega dežja.

In ljudje. Hodili so hitreje, avtomobili so se v mestni gneči pomikali bolj tekoče, vsi so bili nekako nasmejjani in dobre volje, pešci in vozniki, skoraj vsi taksisti so si nekaj požvižgavali, kot da bi mesto preplavila glasba Beethovnovne 'Ode radosti'. Kot da bo jutri pomlad, ne zima, ki je sicer že čakala pred vrati. A morajo res biti vsi tako srečni? Na živce mi grejo. Vsi mi grejo na živce.

Hodil sem po ulici in pogledoval naokoli. Iskal sem kavarno, saj sem bil zaradi nepričakovanega padca temperature čisto premražen. Vsak lokal, ki sem ga zagledal, je bil napolnjen z ljudmi. Povsod si lahko zagledal tarnajoče mame, glasne športne navdušence, jokajoče otroke, vriskajoče najstnice in vsak, ki me vsaj malo pozna, ve, da nisem imel nobene želje biti v njihovi bližini. Če je že bil kakšen lokal prazen, sem tam zagledal znanca iz šole, ki sem se jim trudil izogniti. Skoraj sem že obupal, ko sem zagledal staro, skoraj prazno kavarno, ki je delovala skoraj tako depresivno kot jaz. Takoj sem odšel tja.

Natakarica mi je prinesla vročo čokolado in se mi prisiljeno nasmejjala, ko sem se ji zahvalil. Naredil sem požirek in pogledal skozi okno. Mestno vzdušje me je že skoraj zamotilo, a sem na sosednji mizi zagledal revijo. Na njeni naslovnici je bila ona. Prekleto, sploh ji ne morem ubežati. Še pogled dvodimenzionalne verzije moje preljuje sošolke me je preziral. Ph, kako jo sovražim. Vsi jo poznajo kot ambiciozno, prelepo, zapeljivo srednješolsko kraljico. Jaz bi jo opisal kot hinavsko, narcistično, manipulantsko tiranko naše šole. Vsi mislijo, da je popolna. Vse hočejo biti kakor ona. Vsi jo častijo, kot da bi bila novodobna Afrodita. Ta boginja hodi mimo nas smrtnikov, kot da nas ni. Zanj večinoma ne obstajamo. Zame se

pa itak sploh ne zmeni. Zanj sem manj kot nič. Dvomim, da sploh ve, da sva že eno leto sošolca. Že dolgo je niti pozdravim ne več. Nima smisla.

Njene oči so zeleno modre, kot vrhovi valov, ko na njih posvetijo sončni žarki, in globoke kot črna luknja. Z dolgimi trepalnicami ustvarjajo smrtonosno kombinacijo. So torej njene oči lepe? Mogoče že, ampak kaj, ko gledajo s praznim, mrtvo hladnim pogledom. So obsojajoče, vzvišene. V njih se ni niti enkrat zasvetil žarek sreče.

Če se izrazim kot brata Grimm, bi rekel, da so njene ustnice rdeče kot kri. Če bi rekel s svojimi besedami, trdim, da so rdeče kot lica tistih, ki jim primaže klofuto. Svetlo rjavi svileni lasje ji kot slap padajo navzdol po hrbtu. Poleg obraza naj bi bila popolna tudi njena postava. Je šolski primer zatega reza. No, vsaj tako bi jo opisala večina ljudi. Osebnost se mi zdi, da je tako simetrično pravilna, da sploh ni več opazna. Nima nobenih izrazitih telesnih značilnosti. To zagato rešuje s preveliko dozo ličil in predragih oblačil. Za razliko od drugih me prav briga, če ima Gucci srajco ali torbico Stelle McCartney.

Vsi so tako plehki in naivni. Koga pa še zanima, da so na svetu otroci, ki nimajo kaj za jesti, če si lahko kupiš nogavice za sto evrov?! Glede na to, da naša modna kraljica ne izhaja ravno iz premožnejše družine in si je denar zaslužila s poziranjem, sem mislil, da ga bo zapravljala bolj varčno. Namesto tega raje še podpihuje s svojimi dejanji moje mišljenje. Mislim, le katera normalna oseba bi dala denar revnemu človeku, če si pa lahko kupi klobuk za tisoč evrov? In to je le ena njenih mnogih slabosti.

Instagram je preplavljen z njenimi fotografijami, v njih se kar utapljam. Prav ve, da ne bomo preživeli, če vsake pol ure ne objavi nove slike. Leva roka na bokih, nagnjena glava, razprte ustnice, prava svetloba ... eh. Saj ljudje nismo popolni. Ravno v tem je čar sveta. Nič ni popolno. Razen nje, seveda. Le kaj je s to žensko narobe?! Najhuje je, da šikanira in izkorišča manj lepe od sebe. Ravno včeraj ji je uboga Klara prinesla esej, ki ga je napisala namesto nje. Pametna ideja, saj drugače ne bi našla časa za žuranje po najelitnejših klubih. Na srečo nisem edini s prvinsko predstavo o njej. Edina stvar, ki razlikuje moje somišljenike od mene je ta, da oni njeno obnašanje pripisujejo slabi vzgoji, nekateri celo nekakšnemu dogodku iz njenega otroštva. Si lahko mislite?! Vsi jo samo zagovarjajo! Tudi če predpostavimo, da se ji je zgodilo nekaj slabega, bi jo to ali spremenilo na boljše ali pa popolnoma uničilo. In to se očitno ni zgodilo. Kar se pa tiče vzgoje, še nisem slišal človeka, ki bi rekel, da njena starša nista dobri osebi. Tudi, če to ni res, ne moremo na njiju zvaliti krivde za vsa njena slaba dejanja. Eh, moram na zrak ...

Iz lokala sem zavil v sosednjo ulico in jo zagledal. Hodila je po pločniku z nakupovalnimi vrečkami v rokah. Pogovarjala se je po telefonu in me še ni zagledala. Nosila je visoke petke, ki so ob korakih tiktakali kot ura. A za mene se je čas ustavil. Počasi se mi je približevala in zavedal sem se, da bo odkorakala naravnost mimo mene. Mogoče lahko še kam zavijem ... Pogledam naokoli, ni izhoda. Hotel sem se že obrniti, a sem si premislil. To je absurdno, kaj mi bo pa naredila? Zravnal sem se, napel prsi in ji s ponosnim korakom odšel naproti. Še dvajset metrov. Z roko sem si šel skozi lase in se spraševal, če bi jo moral pozdraviti. Globoko sem vzdihnil in se poskušal sprostiti. Čas je začel minevati hitreje. Še osem metrov. Nekaj

je še rekla v telefon in prekinila. Dvignila je pogled in se mi zazrla naravnost v oči. Še dva koraka. Ne da bi odvrnila pogled, sva hodila drug proti drugemu. Njeno naslednje dejanje me je skoraj vrglo na tla. Manj bi bil presečen, če bi nas s pištolami v obliki morske trave napadli leteči delfini. Se je to res zgodilo, si le domišljam? Ne, bilo je resnično. Nasmehnila se mi je. Ona se je nasmehnila meni. Gledala mi je v oči in privzdignila kotičke ustnic, na njen najlepši možen način. Naslednji trenutek je že odvrnila pogled in odkorakala naprej. Obstal sem na mestu in se ozrl za njo. Še vedno sem lahko vohal njej nenavadni parfum. Nisem se mogel premakniti. Z odprtimi usti sem strmel za njo, dokler ni izginila za ovinkom. Zadnja stvar, ki sem jo videl, je bil njen šal, ki se je vil za njo po zraku.

Jebemti, kako to žensko ljubim!

avtorica: Ania Marinčič Barič, 14 let
Osnovna šola Gorica, Velenje
mentorica: Vesna Penec

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Tudi tokrat je prvoosebni pripovedovalec fant. Nekaj, kar je sprva videti kot še en običajen spomin s poletnih počitnic, se med spretnim stopnjevanjem razvije v mnogo več. Tako prek filigransko drobnih vsakdanjih dejanj in odličnih, prav nič papirnatih dialogov spremljamo rojevanje prve mladostniške simpatije. Deklica Tinka namreč fanta tako prevzame, da si želi napraviti nanjo vtis s svojim plavanjem, oz. kot temu pravi on, z »letom metuljev«. Nedolžno postavljanje pa se kmalu sprevrže v dramatično nezgodo, ki bi se lahko tudi tragično končala. S pomočjo kratkih stavkov v sedanjiku se bralec znajde sredi živega, napetega dogajanja, kot da je sam del njega. Sledi odprt konec (zanj je uporabljena literarna podlaga), ki si ga lahko vsakdo po svoje razlaga.

LET METULJEV

Sedel sem na kamnitem zidu ob poti, ki je vodila dol v pristan. Bilo je jutro. Lep, jasen dan se je nakazoval. Proti morju je pihljal rahel in svež vetrič. Bil je pravšnji čas za jutranje sprehode ob morju, saj še ni bilo prevroče. Oko se mi je sprehajalo po strehah starih, kamnitih hiš pod menoj, ki so jih preletavali galebi. Od tukaj, kjer sem sedel, pristana ni bilo mogoče videti, saj so ga zakrivale strehe hiš, ki so kot lastovičja gnezda visela na hribu. Videl sem le del zaliva, ki se je kot trak vlekel od borovega gozda na levi proti zgradbama, ki sta bili na drugi strani zaliva in sta bili od tukaj v jutranji svetlobi videti kot dve beli sliki, pripeti na veliko sivo steno. To sta bila edina hotela v kraju in le malo turistov je prihajalo sem.

Leta in leta sem prihajal s starši sem na počitnice. Poznal sem vsako zgradbo v kraju, vsako skalo ob morju, vsa mesta, kjer se je bilo lepo potapljati, si najti školjko ali oprezati za ribami. Moja prijatelja Miha in Zmago sta bolj zaspaneta. Jutranjega sonca ne ljubita preveč, šele popoldansko jima da dovolj moči, da prilezeta na plan. Jaz jima v šali pravim martinčka in da bi ju bilo treba preimenovati. Tako so meni, ki rad zgodaj vstajam, jutra daljši del dneva in takrat moja martinčka zelo pogrešam. Čas mi hitreje mine, če izvlečem iz žepa orglice in si kaj zaigram. Vedno jih nosim seboj. Dobil sem jih kot darilo in se nanje naučil zaigrati nekaj melodij.

Tudi takrat, ko sem sedel na kamnitem zidu in mi je že postajalo dolgčas, sem izvlekel orglice in zaigral nanje. Naenkrat začutim, da se nekaj dotika kože na moji desni nogi. Nagonsko odmaknem nogo in pogledam. Dvoje velikih oči je zrlo vame. Ušesa so mu visela skoraj do tal. Ko opazi, da sem mu naklonil pozornost, se povzpne s sprednjimi nogami na moja kolena. Poglej ga, kako lep pes, me prešine. Mislim sem že, da mi bo skočil na kolena, ko ga vrvica, na kateri je bil pripet, potegne nazaj. »Ne Piko, ne smeš,« slišim. Bil je glas drobne deklice, ki je z obema rokama držala vrvico, jo vlekla proti sebi in me radovedno gledala. Rekel bi, da je bila stara devet ali deset let. Imela je temnorjave lase, ki so bili speti v čop. Krasila ga je sponka, okrašena z marjeticami in svetlikajočimi kamni. Bila je oblečena v

kratke rumene hlače in belo majico z rumenim ovratnikom.

»A je tvojo?« sem jo vprašal, ne da bi jo pozdravil.

»Ja, moj. No, moj in od mame je.«

»Kje pa imaš mamo?« vprašam.

»Odšla je v trgovino po nakupih, vsak hip se vrne. Rekla mi je, da ta čas peljem Pikija na sprehod in da ne smeja daleč. V tisti hiši tam zgoraj s stopnicami stanujeva, šele včeraj popoldne sva prispeli sem,« pravi in iztegne roko v smer, kjer so se za velikim figovim drevesom skrivale stopnice, ki so vodile v hišo.

»Slišala sem, da si igral orglice,« je rekla in s pogledom se je dotaknila žepa na moji majici, kamor sem jih bil medtem spravil.

»Ja, rad jih zaigram, kadar sem sam. Dobil sem jih v dar pred nekaj leti in od takrat so vedno z menoj in nekaj melodij sem se sam naučil,« sem dodal ponosno.

»Ali mi jih daš?« me milo pogleda in se mi nasmehe.

»Rada bi kaj zaigrala. Tudi sama se učim igrati na orglice, a sem jih pozabila doma.«

»Ne morem! Daril se ne podarja naprej, ampak če mi daš psa, napravim izjemo.«

»Ne morem, preveč ga imam rada, tega našega Pikija.«

»Lahko pa ti ga posodim in lahko ga ti vodiš namesto mene,« pravi.

»Zmenjeno,« in sežem v žep ter ji dam orglice.

Ona seže v žep po robec, jih obriše, priglasi ob ustnice in prične igrati. Ne, ni mogoče, ni mogoče, me prešine. Proti temu igranju je moje igranje mijav-mijav, cigu-migu. Ali sem morda zardel? Ne, saj ni mogla videti. Zdaj, ko igra, gleda nekam predse. Ne morem verjeti, da ima lahko ena takšna deklica tako lepega psa, ki ga jaz nikoli nisem mogel imeti, ker smo živeli v stolpnici v dvanajstem nadstropju in mi ga starši nikoli niso hoteli kupiti, in poleg tega igra še tako lepo. Nemogoče, nemogoče!

Ko konča, ji takoj rečem: »Jaz pa znam leteti kot metulj.«

»Ne verjamem,« odgovori.

»Mogoče v sanjah. Nimaš kril kot metulj in pretežek si. Metulji so čisto lahki.«

»Ne verjameš kajne, a je res.«

»Ne, nikdar ti ne bom verjela. Toliko sem že stara, da ne verjamem v pravljice. Pa dokaži, če moreš!«

»Metulji, se delam pametnega,« rabijo zrak in veter, da lahko letijo. Jaz pa vetra ne rabim. Jaz rabim le valove. Ja, letim na valovih. Tega niti metulji ne znajo.«

»Si že videla kdaj metulja, ki je letel na valu?«

»Ti pa po zraku, kot metulji,« me zabije.

»Veš, tam na vhodu v zaliv je velika skala. Tam letam. Lahko ti pokažem. Bi rada videla?«

»Težko si predstavljam, a vseeno bi rada videla, kako to izgleda.«

»Zdaj še ni mogoče letati, a popoldne bo mogoče. Takrat piha veter z morja in žene valove naravnost na skalo.«

»Pa to ni nevarno?« me vpraša.

»Kje pa?!« ji rečem.

»Stokrat, tisočkrat sem že letel s tiste skale kot metulj. Prides pogledat? Danes popoldne,« jo povabim.

»Popoldne greva z mamo na plažo poleg pristana. Če bo mama dovolila, pridem.«

»Nič ne govori mami o tem. Prosi jo, če lahko pelješ Pikija na sprehod.«

»A misliš!« reče in me pogleda z velikimi rjavimi očmi.

»Torej se dobiva po kosilu ti, jaz in Piki v pristanu pri bitvah, kjer so privezani čolni.«

»Bom videla, nič ne obljubim. Joj, mama bo v skrbeh, ker naju tako dolgo ni,« še reče, mi pomaha z levico, z desnico potegne Pikija v smer proti domu. Gledam za njo, ozre se nazaj, kot bi vedela da jo opazujem in mi pomaha. Potem izgine za ovinkom.

Popoldne sem že kmalu pri bitvah. Umaknem se v senco velikega bora, ki mu veje segajo prav do vode, in opazujem barke, ki se zibljejo na vodi, in ljudi čez pristana na hotelski plaži. Ja, zdaj je na vodi pravi živ-žav. Tam prihajata Zmago in Miha. Prebudila sta se končno, a danes nimam časa zanju. Zmago že oddaleč kriči, ko me zagleda:

»Kje hodiš? Po navadi naju ti iščeš. Danes pa morava midva tebe. Kaj je narobe s teboj? In na telefon se ne oglasiš.«

»Mami mi ga je vzela, ker da preveč visim na igricah,« se zlažem.

»In kaj počneš tu ob tem času?« me še vpraša.

»Prišel sem se naužit še zadnje idile ob pogledu na te lepe barke, preden zapustimo morje.«

»Pusti barke, gremo se potapljat na Lom. Menda so tam metrski leščurji, zakopani v pesek. Hitro domov po plavutke in masko, midva imava vse, kar rabiva s seboj!« in pokaže na nahrbtnik, iz katerega gledajo plavutke.

»Fanta, žal ne morem, potem moram itak domov pakirat. Proti večeru pa se dobimo na pomolu.«

»No, pa se vidimo,« in izgineta po potki proti borovemu gozdičku.

Ja, kar dolgo sem čuval tisto borovo senco. Ali ne bi šel za njima, me spreletavajo misli. Morda nikdar ne bom videl metrskih leščurjev. Kaj pa če pride ona ravno takrat, ko odidem? Moram še počakati! Kako pa ji je sploh ime? Vem za ime njenega psa, njenega imena pa sploh ne. Lepo! In če grem za njima, nikdar ne bom mogel voditi tako lepega psa na vrvici in nikdar ne bom vedel, kako ji je ime, in nikdar ne bom mogel pokazati, kaj znam. Ne, še bom čakal, pa četudi do večera!

Potem končno zagledam tisto kosmato bitje, ki za seboj na vrvici vleče tisto drobno deklico.

»Hej«, zakričim in skočim iz sence. Že od daleč mi maha, ko me zagleda.

»Da si le prišla!« ji rečem.

»Povej mi, kako ti je ime?«

»Tinka,« odgovori.

»Nimava veliko časa. Mami sem rekla, da bi peljala Pikija do gozdička in nazaj in je dovolila.«

»Potem pa se hitro odpraviva,« ji rečem in pogledam Pikija, ki se mi navija okrog nog.

»Zelo rad ima ljudi,« pravi Tinka.

»Stalno teka za njimi, vedno moram paziti, da mi ne uide.«

»Daj mi že Pikija,« jo prosim. »Meni že ne bo ušel,« primem za vrstico in ga pogladim po glavi. Kmalu sva pri borovem gozdičku. Le še nekaj sto metrov imava do konca zaliva.

»Tu smo,« ji rečem, ko prispeva. Vidiš tisto veliko skalo tam preko?

»Do nje pridejo valovi z odprtega morja, naprej pa ne gredo, zato je tu morje zelo mirno in na tisti skali bom letel.«

»Pa saj to je na drugi strani zaliva!«

»Pa kaj. Zaliv ni širok in morje je tu mirno. En, dva tri in sem čez.«

»In jaz?« me vpraša. »Naj ostanem tu?«

»Ali me hočeš videti, kako letim na valu ali ne?«

»Seveda te hočem.«

»Potem bova skupaj plavala tja in boš videla in takoj se vrneva.« Začudeno me pogleda in njene velike rjave oči so postale še večje.

»Ja, če bomo res hitro nazaj, ampak Piki ne mara vode.«

»Piki je pameten pes, počakal naju bo tukaj,« jo skušam prepričati.

»Psi čuvajo stvari, tudi Piki jih prav gotovo zna. Ta čas, ko naju ne bo, bo Piki pes čuvaj. Jaz bom pustil tukaj svojo majico in japonke in Piki jih bo čuval in tudi ti lahko pustiš svoje. Ne moreš plavati v japonkah.«

Odloživa torej svoje stvari v senci bora kraj poti.

»Hitro bova nazaj Piki, lepo leži tukaj,« mu pravi Tinka. Kar nekajkrat se je morala vrniti k njemu, ga pobožati in posaditi na mesto poleg najinih stvari, preden se je kosmatinec umiril in se ulegel.

Hitro sva bila preko zaliva. Ko priplavava na drugi breg, ji razložim.

»Vidiš, tukaj prihajajo valovi z odprtega morja. Videla boš, kako leti metulj, ko bom zlezel na skalo in na skali počakal val. Ko bo val prišel, bom razširil roke in noge in val me bo prinesel preko, kot nese veter metulja preko cveta. Pokazal sem ji, kako gre in s plitvine na obali me je opazovala. Ko sem zlezel iz vode, je ploskala z dlanmi in rekla:

»Super! Res je izgledalo, kot bi letel na valu, ko te je neslo čez. Ali lahko poskusim tudi jaz?«

»Seveda, nič lažjega,« jo opogumljam. Zakoraka od mene po robu skale, in ko že skoraj pride do mesta, kjer bi morala leči v vodo in počakati val, se nekaj zgodi. Kot bi jo nekaj odsekalo, se zavrti, zakriči in pade po skali. Na vso moč zakričim.

»Tinka!« in stečem proti njej. V istem trenutku naju val oba odnese preko roba. Naenkrat ne vem, kje je spodaj, kje je zgoraj. Polno je mehurčkov, vse brbota. Zagledam zrcalo gladine. Gor, gor! Moram po zrak. Globoko zajamem zrak. Zdi se mi, da slišim kričanje ljudi. Znova se potopim. Vse je tiho in mirno, kot da se ni nič zgodilo. Sončni žarki migljajo v globino. Srce mi od razburjenja tolče v prsih kot konjska kopita. V ušesih bobni. Globina se upira. Jo bom premagal? Moram, moram, moram! Zagledam jo. Lasna sponka, ki jo je bila ob padcu izgubila, se potaplja kraj nje. Kamni v njej se svetlikajo v šibki svetlobi. Lasje se ji ovijajo okrog obraza in okrog glave vidim rdečilo. Kri. Še malo in zgrabim jo za roko. Hitro gor! Čutim, kako sem s samo eno roko nemočan. Divje potiskam vodo z nogami in roko. Le počasi se dvigava. V glavi se mi vrti. Sili me na bruhanje. Takrat me nekaj močno odrine in potegne za seboj Tinkino telo. Gor sem in globoko vdihnem. Srce tolče kot noro.

»Poba, kaj delaš?« slišim in močna roka me vleče proti obali. Vidim postave, ki se sklanjajo nad njenim telesom. Nekdo kriči proti čolnu, ki se bliža. »Hitro, pokličite reševalno!« Tinko na nosilih odnesejo po plitvini do čolna, ki kmalu zatem izgine v smeri pristana.

Telo se mi stresa v krčih, ko čepim na skali in stiskam glavo med kolena. Mislim sem, da so se že vsi porazgubili, ko zaslišim v bližini glas. »Fant, ti pomagam?« Zdrznem se in ne da bi ga pogledal, zakričim: »Ne!« in skočim v vodo. Bežim na drugi breg. Tam Piki še čuva najine stvari. Miga z repom, ko padem poleg njega na tla. Čutim toploto od sonca segrete zemlje pod seboj, in kot da me trga po koščkih v spanec. Zdrami me hrup. Bobnenje, potem neznosno piskanje, skoraj tišina, in kmalu zatem spet neznosno piskanje, ki gre nad morje

in nato polagoma utihne nad celino. Helikopter. Solze mi drsijo po obrazu in kapljajo v prst pod menoj. Srečno Tinka, kar naprej kot molitev ponavlja glas v meni in oprosti, ne bi smel. Ko se zbudim, je skoraj že mrak. Piki še vedno leži poleg mene. Polize me z jezikom po licu, ko obrnem obraz proti njemu.

»Grega, Piki,« mu rečem, poberem Tinkine japonke in stečeva. Ustaviva se šele na stopnicah hiše, ki jo je s prstom pokazala Tinka in rečem: »Piki, čuvaj Tinkine japonke.« Ulegel se je poleg njih, kot da je vedel, kaj mora storiti. Pobožal sem ga in pritisnil svoj obraz ob njegovo glavo. Piki ne bi bil pravi pes, če me ne bi bil iz hvaležnosti zopet poslinil po obrazu. Preden sem pritisnil na zvonec, sem dejal: »Pazi na Tinko, ko se vrne. Takrat bomo šli zopet na sprehod in nikdar več te ne bomo pustili samega. In tudi nikdar več ne bomo leteli kot metulji.« Potem sem zbežal v temo.

Oglasila se je melodija. Orglice so zazveneale. Bila je ona. Pogledal sem preko ceste v drugo nadstropje stavbe, kjer je stanovala. Igrala je na orglice, slonela je na okenski polici in se mi smejala. Pomahala mi je. In jaz sem, medtem ko sem hodil in gledal v tla, pomahal nazaj. Za trenutek sem obstal in se ji nasmehnil.

PRIZNANJE ZA NAJBOLJŠE LITERARNO DELO PO IZBORU ŽIRIJE (III. TRIADA)

avtorica: Gaja Frece, 14 let

Prva osnovna šola Slovenj Gradec, Slovenj Gradec

mentorica: Nataša Rotovnik Sukič

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Ena redkih zgodb, kjer je prvoosebna pripovedovalka res tisto, kar je tudi avtorica: dekle, ona sama, kar prispeva k še večji prepričljivosti. Zgodba pa izstopa tudi po izvirnem pisateljskem pristopu. Do polovice je namreč strukturirana kot nekakšen slovar oz. leksikon, kjer posameznim ključnim pojmom sledita dvopičje in duhovita razlaga. Dinamiko ustvarja kontrast med splošno sprejeto razlago znanih pojmov (kot so: zrcalo, hrana, fant, poskus, droga, zaupanje, rock) in individualnim doživljanjem pripovedovalke. Od polovice naprej pa se avtorica posveti izključno zgodbi. Dekletova skrivna posebnost je, da se iz življenjskih stisk rešuje z rezanjem telesa – s t. i. samopoškodovanjem. Za konec so kot kriki nanizana vprašanja, ki bralca udarijo kot težka klobuta.

ZRCALO

Zrcalo: optični element, ki odbija svetlobo. Značilno zanj je, da se žarek odbije od njega po odbojnem zakonu. Staro je več kot 8000 let.

Ogledalo, moja najhujša nočna mora. Njegova naloga je izpostavitv vsake napake človeškega telesa. Ženske mori že 8000 let. Prepričana sem, da ga je izumil moški.

Instagram: spletno družbeno omrežje, ki omogoča delitev fotografij ter videoposnetkov preko mobilne aplikacije. Star je 8 let.

Instagram je ogledalo tvoje osebnosti, zato se prepričaj, da boš ljudem všeč, nočeš biti nepopularna spaka. Punca, pozor, nikoli ne boš kot anoreksični instagram modeli, lahko pa poskusiš. Zato trebuh noter, rit ven, ličila popolna in nič hrane, saj se nočeš zrediti. ŠKLJOC. Zdaj upaj, da dobi slika več kot 100 všečkov od potrebnih najstnikov. Upaj, da bo tvoja osebnost kar se da lepa na fotografiji.

Hrana: skupek snovi, ki jih organizem zaužije. Predstavlja vir energije za njegovo delovanje. Hrana je edina stvar, ki te loči od modelov z Instagrama. Zato pazi, da ne poješ preveč. Najbolje, da sploh ne ješ, če pa že, to po hitrem postopku spravi ven. Saj nočeš biti debela ali še huje, kaj, če ne boš mogla svojega ogabnega telesa spraviti v najmanjšo številko hlač. Potem te noben ne bo maral. Noben fant te niti pogledal ne bo.

Fant: nedorasel moški. Nasprotni izraz: ženska. Ima par XY kromosomov, ki kasneje pripeljejo do moške anatomije.

Fantje so največje čudo sveta najstnic. En dan jih gledaš navzdol, naslednji dan pa so 20 cm višji od tebe, z globokim glasom in moškim telesom. Seveda pa fantje padajo le na suhe punce z veliko ritjo in dobrimi instagram slikami. Želijo enostavne punce in takoj, ko bi morali kaj narediti, odidejo. Fantje so tisti, ki svet pridne punce obrnejo na glavo in še enkrat naokrog. Ampak življenje je prekratko, da ne bi poskusil kaj novega.

Poskus: izraža prizadevanje osebk za uresničitev dejanja.

Poskusiti nove stvari. To je normalno za radovedne najstnike. Največja želja je navadno

tisto, česar ne smemo, prepovedano. Zakaj nam alkohol, cigareti in droge tako dišijo, če pa jih ne smemo poskusiti? Večina pravi, da moraš počakati na srednjo šolo, ker je še čas. A zato nas mika še bolj, meje so namreč za to, da jih prečkamo. Namesto hrane lahko pokadiš en čik in ne boš več lačna. Kokakola redi, poskusi vodko. Te muči življenje, družina? Imam čudežno zdravilo, ki se mu reče trava. Ne skrbi, ne bom povedal tvojim staršem. Prvič častim jaz.

Droga oz. mamilo: psihoaktivna snov, ki povzroča omamo in odvisnost.

Kaj narediš, ko ne gre več naprej? Ko si lačna, grda, nepopularna? Ko se ne spraviš v najmanjšo številko hlač, se ne moreš pogledati v ogledalo in nimaš fanta? Draga moja, ti ne obstajaš. Debele, grde in očitno neumne punce, kot si ti, nimajo življenja ali prijateljev. Ampak ne pozabi, prvič je zastoj. Poskusi in nič ne skrbi, starši ne bodo izvedeli. Občutek je neverjeten, kar lebdiš. Zdaj pa povej vsem, kaj si naredila, kako zabavno je bilo. Naj govorijo o tebi, mogoče boš zdaj dobila fanta. Naj te šimfajo, saj si preveč kul za njih. Nič ne pazi, saj to ne zasvoji, vsi kadimo, zakaj ne bi še ti. Saj nam zaupaš, mar ne?

Zaupanje: prepričanje, da je kaj dobro in da bo dobro vplivalo na uresničitev določenih pričakovanj.

Zaupaj prijateljem, ki te ne povabijo s seboj v mesto, fantu, ki ga poznaš le nekaj dni, svetovalni delavki, ki vse raztrobi učiteljem, tujcu, ki si ga spoznala na internetu in ti vedno reče, kako lepa si. Zaupaj jim, saj hočejo le najboljše zate. Ljudje ne izkoriščajo, tudi lažejo ne. Zato pošlji sliko, objavi video in ne misli preveč, ko ti je neprijetno v njegovih rokah. Zaupaj vse skrivnosti in upaj, da je to res le med vami.

Rock: razširjena glasbena zvrst v popularni glasbi. Vokal, kitara in močan ritem.

Naj ti uničuje bobniče, dokler ne čutiš nič več.

Svetujem pa ti, da živiš po nasvetu mojega prijatelja: »Če se znajdeš na točki in si rečeš, zdaj moram pa scat, srat in kozlat, sam ne vem, kaj bi prej ... daj pojdi lepo po vrsti, ne vse naenkrat!«

Ogledalo, moj najhujši sovražnik. Po vsem bruhanju, stradanju in odvajalih še vedno, ko se postavim predenj, vidim debelega prašiča. Poskusila sem vse, res sem se trudila, vse športanje ni pomagalo nič. Hrana me vleče k sebi kot magnet, skoraj bi že mislila, da je nujno potrebna za delovanje telesa. Poslušala sem tudi sošolke, one imajo vse »slim fit« postavo. Tako, kot bi jo punca mojih let morala imeti. Nikoli ne grem v šoping z njimi. One nosijo najmanjše številke, medtem ko moram jaz najti večje. Ne morem se tako osramotiti. V zadnjih nekaj letih sem precej shujšala, a ne dovolj. Prav ogabna sem. Najhuje je, ko slišim, kaj si res mislijo o meni. Včasih si želim, da se sploh ne bi rodila.

Nisem vedela, da otroci kar čez noč postanemo najstniki s potrebami po adrenalinu, da takrat spoznamo najboljše, a hkrati najslabše ljudi. Takrat poskusimo legalne, ilegalne, spolne in popolnoma neumne stvari. Seznanimo se z zdravilom za vse probleme.

Bilo je kar malce hladno, saj je bilo že konec oktobra. Ulice so bile kot izmite, zahajajoči sončni žarki so se odbijali od hiš, ki so bile utrujene od večdnene dežja. In ljudje. Hodili so hitreje, avtomobili so se v mestni gneči pomikali bolj tekoče, vsi so bili nekako nasmejani in dobre volje, pešci in vozniki, skoraj vsi taksisti so si nekaj požvižgavali, kot da bi mesto preplavila glasba Beethovne 'Ode radosti'. Kot da bo jutri pomlad, ne zima, ki je sicer že čakala pred vrati.

Nam je bilo vseeno za ljudi v mestu, za sončne žarke, ki jih ne bomo videli do pomladi, za mrz. Sedeli smo ob majhnem potočku sredi gozda, bilo je mirno, le tiha rock glasba slabega zvočnika nas je reševala neprijetne tišine. Medtem ko je motal pop, sem opazovala zvezdnato nebo. Nisem mogla verjeti, da me ima rad. Vonj ilegalnega me je predramil iz misli, ko je prižgal in dim izdihnil v moj obraz. Njegov frend je kot krava prežvekoval fugo in blebetal o težkem življenju. Nisem ga poslušala. Osredotočila sem se nanj in na to, kako bom prvič pustila dimu, da mi napolni pljuča, nisem smela izpasti kot tepka. Končno sem se opogumila in tudi sama poskusila. Prvi dim me je žgal v grlu, v glavi se mi je malce zvrtilo, a bilo je prijetno. Poskusila sem še enkrat, dim mi je napolnil pljuča in bila sem še višje, že skoraj nad oblaki. Glasba me je zamotila, da nisem razmišljala, kam so zašle njegove roke. Zaupala sem mu. Medtem ko sta se pogovarjala, sem uživala v novem občutku. Zdaj razumem, zakaj temu rečejo zdravilo za vse probleme. Morda ne bi bolelo, če bi to poskusila še kdaj. Baje pomaga hujšati.

Včasih ne razumem svoje glave. V najbolj neprimernih trenutkih predvaja vse slabe dogodke, besede, momente. Zvečer, ko že vsi razen mene spijo in je vse tiho razen glasbe, ki uničuje moje bobniče, takrat razmišljam. O življenju, šoli, fantih in takrat se mi vrtijo v glavi njihove besede: »Če bi umrla, te sploh ne bi pogrešala. Saj te itak noben ne mara. Krava.« Takrat je enostavno odpreti kožo, zvok noža, ki drsi po njej, se sploh ne sliši skozi glasno glasbo, ki mi odmeva v ušesih. Kje je zdaj zdravilo, kje je on, da me zamoti. Nekaj časa sem v šoku, preden me objame val panike, a bolečine ne čutim. Nič ne čutim, kot bi rekli Pink Floyd: »I have become comfortably numb.« Gledam, kako teče kri, najprej po gladki koži, nato se počasi vpije v prevleko jogija in tam ostane grd madež. Ko se uležem nazaj v posteljo, razmišljam, da sem edina, ki ve za te grde madeže in črte po mojih nogah. V teh trenutkih sem edina na svetu, vse ostalo je praznina.

Ampak jaz sem normalna, vsi smo normalni. Moji prijatelji so normalni, sošolci so normalni in tudi on je normalen. Zakaj nihče nikoli ne opazi, kako narobe je biti normalen. Vsi najstniki so normalni, a koliko nas ni jedlo že tedne, koliko nas dnevno potrebuje zdravilo za vse, da ne skočimo in se prepustimo padcu. Koliko nas ima po telesu črte, za katere upamo, da zbledijo, preden jih kdo vidi. Normalnosti bi se morali bati. Včasih se vprašam, kaj je huje, živeti, kot bi želeli drugi, ali sploh ne živeti.

5. LITERARNI NATEČAJ BODI PISATELJ/PISATELJICA 2019 V TUJIH JEZIKIH 2019

29

Avtorica: Anita Kristan | Mentor: Boris Beja | arhiv Pionirskega doma

01_1001_00

Žirije*:

Angleški jezik

- Jasna Šebez, *profesorica angleškega in nemškega jezika v Pionirskem domu, prevajalka*
- dr. Tamara Fabjančič, *profesorica angleškega jezika v Pionirskem domu, doktorica znanosti s področja angleškega jezika*

Nemški jezik

- Jasna Šebez, *profesorica angleškega in nemškega jezika v Pionirskem domu, prevajalka*
- Vera Forsthuber, *profesorica nemškega jezika v Pionirskem domu, uradna izpraševalka za izpite Goethe Instituta*
- Katharina Andraschke, *lektorica za nemški jezik v Pionirskem domu, prevajalka*

Pogoji natečaja:

Mladi literati so lahko na natečaju sodelovali s svojimi še neobjavljenimi proznimi besedili. Literarno delo je moralo vsebovati oziroma se nadaljevati z eno izmed treh podanih literarnih predlog za posamezni jezik (izbirali so lahko med angleščino, nemščino, francoščino in italijanščino). Žirija je ocenjevala skladnost vsebine z razpisano temo, povezanost začetka, razpleta in konca zgodbe, izvirnost in nivo izraznosti ter inovativnost v slogu.

Iz osnovnih šol so lahko sodelovali učenci in učenke 3. triade, in sicer z zgodbami v angleščini in nemščini, dijaki in dijakinje pa so lahko sodelovali z zgodbami v vseh štirih jezikih in v štirih različnih kategorijah (glede na predznanje tujega jezika):

- A** dijaki in dijakinje srednjih šol, ki se učijo angleščino/nemščino kot prvi tuji jezik in obiskujejo katerokoli gimnazijo, ki se zaključí s splošno maturo, ter evropski oddelki
- B** dijaki in dijakinje srednjih šol, ki se učijo angleščino/nemščino kot prvi tuji jezik in obiskujejo katerokoli 4-letno strokovno šolo, ki se zaključí s poklicno maturo ter dijaki in dijakinje triletnih poklicnih šol
- C** dijaki in dijakinje srednjih šol, ki so več kot eno leto bivali na angleško/nemško govorečem področju in tisti, ki so v oddelkih mednarodne mature
- D** dijaki in dijakinje srednjih šol, ki se učijo angleščino/nemščino kot drugi tuji jezik in obiskujejo katerokoli gimnazijo, ki se zaključí s splošno maturo oz. 4-letno strokovno šolo, ki se zaključí s poklicno maturo

*Na letošnji natečaj smo prejeli zgodbe v angleščini in nemščini, zato so objavljeni člani žirij in izhodiščna besedila v teh dveh jezikih.

Literarne predloge:

Angleški jezik

I.

The notice informed them that it was a temporary matter: for five days their electricity would be cut off for one hour, beginning at eight P.M. [...] The work would affect only the houses on the quiet tree-lined street, within walking distance of a row of brick-faced stores and a trolley stop, where Shoba and Shukumar had lived for three years.

(Jhumpa Lahiri: A Temporary Matter / Začasna zadeva)

II.

»And remember, comrades, your resolution must never falter. No argument must lead you astray. Never listen when they tell you that Man and the animals have a common interest, that the prosperity of one is the prosperity of others. It is all lies. Man serves the interests of no creature except himself.«

(George Orwell: Animal Farm / Živalska farma)

III.

During these nights, as all around me was silent - most of the neighbourhood went to bed at ten-thirty - I entered another world. [...] Sometimes I felt the whole world was converging on this little room. And as I became more intoxicated and frustrated I'd throw open the bedroom window as the dawn came up, and look across the gardens, lawns, greenhouses, sheds and curtained windows. I wanted my life to begin now, at this instant, just when I was ready for it. Then it was time for my paper-round, followed by school. And school was another thing I'd had enough of.

(Hanif Kureishi: The Buddha of Suburbia / Buda iz predmestja)

Nemški jezik

I.

Und dann geschieht es, dass die 41 kommt, hält, und Franz steigt ein. Er fühlt, das ist richtig. Abfahrt, und fährt, und die Elektrische fährt ihn nach Tegel. Er bezahlt 20 Pfennig, die Fahrkarte hat er, er fährt nach Tegel, es geht wie geschmiert, es ist eine Sache. Wohl fühlt er sich! Es ist wahr, dass er hinfährt.

(Alfred Döblin: Berlin, Alexanderplatz)

II.

Ich lerne sehen. Ich weiß nicht, woran es liegt, es geht alles tiefer in mich hinein und bleibt nicht an der Stelle stehen, wo es sonst immer zu Ende war. Ich habe ein Inneres, von dem ich nicht wusste. Alles geht jetzt dorthin. Ich weiß nicht, was dort geschieht.

(Rainer Maria Rilke: Die Aufzeichnungen des Malte Laurids Brigge / Zapiski Malteja Lauridsa Briggeja)

III.

Am andern Tag wollte sie von ihm wissen, wie man glücklich würde. Er gab ihr die erstaunlichste Antwort. »Komm, ich will dir einen Brief diktieren«, sagte sie. Während er schrieb, guckte sie ihm über die Schulter, ob er alles treulich hinsetze. Hui, wie er flink schrieb und mit gespitztester Achtung auf jede ihrer Silbe horchte. Wir lassen sie korrespondieren. Im Käfig stolzierte ein Kakadu.

(Robert Walser: Der Affe / Opica)

PREJEMNIKI PRIZNANJ ZA POSEBNO OMEMBO (angleški jezik)

Osnovna šola

SARA FERREIRA: Sky blue (12 let)

OŠ Žiri, *Žiri*; mentorica: Nives Bolčina

JAKOB ZEIN ALHADY: Another World (13 let)

OŠ Koseze, *Ljubljana*; mentorica: Marina Vrčko

MAŠA MARJETIČ: I Wish I Was You (13 let)

OŠ Šmartno pod Šmarno goro, *Ljubljana*

ZIGI OMERZEL: Thesis (14 let)

OŠ Poljane, *Ljubljana*; mentorica: Nena Remiaš

ZARIA VITEZ: He is She Without an S (14 let)

OŠ Dušana Muniha Most na Soči, *Most na Soči*; mentorica: Valentina Dobravec Junc

JANA SEMPRIMOŽNIK: See You Later (14 let)

OŠ Vransko-Tabor, *Vransko*; mentorica: Mojca Zavasnik

Srednja šola

EVA HOČEVAR: Fill in the Blanks (kategorija A)

Umetniška gimnazija Nova Gorica, *Nova Gorica*; mentorica: Martina Kobal

ENEJ LJUBIČ ŠINIGOJ: Whiskey on the Rocks (kategorija A)

Gimnazija Nova Gorica, *Nova Gorica*; mentor: Maks Pavlica

KATJA RUPEL: The Never-ending Battle (kategorija A)

ŠC Celje, Gimnazija Lava, *Celje*; mentorica: Andreja Vipotnik Ravnak

MIŠA ŠALA: Love, Me (kategorija B)

Srednja šola za farmacijo, kozmetiko in zdravstvo, *Ljubljana*; mentorica: Helena Doberšek

PREJEMNIKI PRIZNANJ ZA POSEBNO OMEMBO (nemški jezik)

Osnovna šola

MATEA ŽNIDAR: Mein freies Herz (13 let)

OŠ Petrovče, *Petrovče*; mentorica: Gordana Kobale Potočnik

Srednja šola

SARA HORVAT: Und plötzlich ist alles weg (kategorija A, 17 let)

Dvojezična srednja šola Lendava, *Lendava*; mentorica: Zorka Gergar

PRIZNANJE ZA NAJBOLJŠE LITERARNO DELO PO IZBORU ŽIRIJE (angleški jezik, OŠ, 12 let)

avtorica: Zoja Strmšek, 12 let
OŠ Rače, Rače
mentorica: Sabina Ozmec

33

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Ko se dvanajstletnica loti tako aktualne tematike, kot je priseljevanje, vemo, da se tudi otroci zavedajo in spremljajo dogajanje okrog sebe in v svetu, kar je lahko samo pohvalno in pozitivno.

Zoja je na krasen, zelo oseben in izpoveden način zapisala zgodbo mlade Riye, ki se v Evropo preseli iz razburkanega Pakistana. Deklica pogreša dom, pogreša preprostost tamkajšnjega življenja in čas, ki je doma tekel počasneje in predvsem srečnejše. V novem okolju se sreča z zavistjo, zasmehovanjem, medvrstniškim nasiljem, a se zgodba vseeno srečno konča s sporočilom, da so tudi tukaj v novem svetu prijazni in sočutni ljudje in da si lahko, če smo le pripravljeni odvreči vse predsodke, ustvarimo tudi nove prijatelje.

Hvaležni smo za take zgodbe in zato Zoji kličemo en velik HVALA!

NEVER GIVE UP

My name is Riya Agarwal and I am fifteen years old. My life was certainly not complicated when I was younger. I lived in Pakistan, a neighboring country to India. My parents have five children. I am the youngest. My dad was selling fruit and vegetables that we grew on a small piece of land. My mum did not have a job but she took care of us.

One day my dad came home. He was very happy, he said: "We are going to Europe," and waved with his plane tickets. I was very happy hearing the news because I thought that we would have a better life there. I was very wrong.

The airplane landed. I looked around and the nature was very different. Here and there there was a tree, or a bush, instead of grass there was concrete all over. I still don't know how my dad got the airplane tickets but in Europe he couldn't find a job. Every person that he asked refused his question. We had to live somewhere so we found an abandoned house and packed things in there to make it a "home". My brothers and sisters were packed in one room with two mattresses, no blankets, therefore we used a carpet instead of a blanket. All my siblings were packed together to keep them warm. They were all asleep. It was just me who couldn't sleep. I was listening to the tree rustle and squeaking crickets.

During these nights, as all around me was silent - most of the neighborhood went to bed at ten-thirty - I entered another world. [...] Sometimes I felt the whole world was converging on this little room. And as I became more intoxicated and frustrated, I'd throw open the bedroom window as the dawn came up, and look across the gardens, lawns, greenhouses, sheds and curtained windows. I wanted my life to begin now, at this instant, just when I was ready for it. Then it was time for my paper-round, followed by school. And school was another thing I'd had enough of. There was just pushing, kicking, laughing, telling rumors

about other people, texting messages to them saying that they are ugly.

The first day I came to school I wore my old and ripped clothes. I saw other girls and boys wearing designer clothes, like Gucci, Tommy Hilfiger, Calvin Klein, Guess ... They didn't have normal backpacks like me, they used Louis Vuitton backpacks and Rolex watches.

One day I was at school. When I was eating lunch five girls came to my table. One of them was holding a big bottle of super glue. They started talking to me.

One of the girls said: "What's your name again?"

I stuttered: "I'm Riya."

Another girl said: "Your name is Riya. This is a pretty ugly name."

I felt anger inside of me. I just couldn't believe that young people could be so mean to others. I was screaming in my head.

Sarcastically I answered: "Oh! Well, thank you."

The girl was surprised that I didn't get scared. She didn't know what to say.

But then the other one helped her: "What are these clothes you are wearing? They look like literal trash."

The anger inside of me came out. I crushed her self-confidence by saying: "At least I am not wasting all my money for one piece of cloth."

By saying that I felt something slimy dripping off my head. I touched something thick and sticky. When I saw my fingers I immediately realized that it was glue. Girls were laughing like hyenas and pointing with their fingers at me so the whole school could see my reaction. I did something unexpectedly. I grabbed the bottle with glue that was half empty and poured it on the girl who did the exact same thing to me. The five girls started shouting, yelling, screaming and crying. We both ran to the girl's bathroom to wash off the glue. My hair was greasy so the glue came out easily. But the other girl had dry hair and the glue stayed there.

I had had very long, beautiful black hair and everyone admired it. After that I had to cut off half of it. I changed my hair cut and by that I also changed myself. I wasn't prepared for this and I never thought that anything like this would happen to me. I felt much stronger because I never wanted to change my hair. But now that I did, I liked it.

I wasn't the only loser in the school. The other girl had to chop off even more hair than me and she did not look as pretty as before.

I thought that the bullying would end but that was just a wish.

After a week, I was standing at the bus stop waiting for the school bus to come. An arm grabbed my shoulder and pushed me to the ground. I immediately realized that I was not alone. Five girls, even the one with the short hair, circled me. Their faces carried revenge and something I couldn't explain. They wore very high heels so that they could kick me even harder and I could feel more pain in my body and heart. They started punching me and they grabbed my hair and shouted: "You feel pretty with short hair? Well, how would you feel with no hair?"

Right before I passed out I saw two boys with thick glasses and books in their hands running towards me.

A white lightening painted in front of my eyes and I could hear the girls screaming and then crying because the two teenagers used their books to scare them off. Then the white

lightening disappeared and everything in front of me became black.

I woke up in hospital. My arm and left leg were wrapped in bandages. There was an eye patch on my right eye. I couldn't move. I felt great pain in my body, especially on my head. With my other eye I could see my mum, dad, my siblings and the two mysterious guys who helped me. A doctor and my teacher entered the room. The doctor said that I needed to rest and that I needed to stay in hospital for five to six days. The teacher told me that the girls who bullied me had been expelled from the school. I was surprised because I never thought that the girls would be expelled from the school because of bullying. The teacher also mentioned that I was very lucky that Max and Tom were there to help me. I turned to the boys and smiled. I couldn't talk because I was too sore to say a word.

Then, I looked at them again and saw a little star shining in Max's eye. Max smiled and shaped a sentence with his lips: *Never give up!*

PRIZNANJE ZA NAJBOLJŠE LITERARNO DELO PO IZBORU ŽIRIJE (angleški jezik, OŠ, 13 let)

avtorica: Ela Velepec, 13 let
OŠ Frana Roša Celje, Celje
mentorica: Maja Skakič

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Žirija se je strinjala, da je besedilo Ele Velepec več kot odlično. Tematika, ki si jo je izbrala - spopad Zemljanov in vesoljcev - je vsekakor pokazatelj velike domišljije mlade pisateljice. Jezik je živahen, zgodba nas ves čas drži v napetosti, prav tako pa ne manjka niti humornih vložkov in opazk, ob katerih se bralec kar nasmeji. Vsi ti elementi delajo zgodbo zmagovalno, bralec pa si želi še več. Zato, Ela: upamo, da se bomo tudi prihodnje leto!

INTERGALACTICAL PIRATES

- Battleship nr 8 here. We're transmitting. Shall we start attack?

- Base here. Don't start attack yet. We're going to destroy satellites first. Battleship nr 5 is starting laser at the very moment. You have enough time to have your speech. Over.

- Mission accepted. We're going to do it. Over.

Commander of assault battalion nr 8 turned around and went to the great hall where his soldiers were dining.

He went "As you know, we're going to attack planet Earth. We're going to take the command of this planet and colonize it. Our plan is simple. First, we destroy satellites. Then, we send a message that they need to go. Then we attack. People will defend of course. They will fight you. They will ask you why it's just them moving out. They will say man and animal are the same. They will try to convert you."

He stopped. The hall was so quiet you could hear breathing.

"And remember, comrades, your resolution must never falter. No argument must lead you astray. Never listen when they tell you that Man and the animals have a common interest, that the prosperity of one is the prosperity of others. It is all lies. Man serves the interests of no creature except himself."

Meanwhile, on battleship nr 5 engineers were starting the laser. When it was ready they targeted satellites. First, they aimed at the International space station. Then they shot spy satellites, so that satellites, which shouldn't exist at all, stopped existing. They went on and on.

At NASA centre in Houston everything went wrong. The International space station stopped transmitting. Engineers and scientists were running around as mad animals.

Problems were occurring at other places, too. In Florida, TV stopped working. Some drunk men started a fight because they thought one of them broke it.

A baby started crying somewhere because his cartoon stopped playing.

A very rich girl angrily threw her iPhone through the window because there was no Wi-Fi.

Control panel made noise. A message from base. Commander looked at it. It said:

-Start attack. Over.

He gave orders "Get in landing modules! Colonels, take command! Captains, sort soldiers! Corporals, lead them! Engineers, start modules! Prepare your spacesuits! Start weapons! FAST!"

They were ready in an instant. Engineers tested everything and modules disconnected from battleship nr 8. They started their fatal trip to planet Earth.

A lonely farmer in Russia was planting wheat. Suddenly, he saw something falling down. It was quite far, so he couldn't see what it was. He slowly followed its path and went where he thought it landed. After a few minutes he was on the edge of a huge crater in the middle of his corn field.

He mumbled "O, moya kukuruza ya budu golodat' bez etogo," which meant "Oh, my corn. I'm going to starve without it." Suddenly the rocky thing he thought was an asteroid started moving. It opened and unknown jelly, bubbly, yellow things in iron suits jumped out. He said "Bozhe moy!" which meant "Oh my God!"

Aliens moved in his direction saying "Gvntzxiqhfvyuldiufhv!" which meant "Surrender, you wicked creature!" The poor farmer couldn't understand a thing. He fainted. Darkness took over. Aliens grabbed him and put him in their ship. They took him as a hostage.

In the White house the President of the USA was talking to the Director of NASA. He couldn't believe his ears.

"We are totally sure. Aliens are attacking us. Our last satellite sent us a photo of them. It's quite amateur but it's the only one we have."

The President stuttered:

"L-l-l-last satellite?"

"Yes, they destroyed all of them. This means no Internet, no phone calls, no mails, NOTHING."

"What? What can we do?"

A discussion was developing.

"We must notify the public!"

"We have no Internet, remember? People are going to revolt because they also don't have it."

"I'm going to hire lots of people to write and distribute this data on paper. The White house will cover all costs. And we're going to send people on horses to inform other countries! Christ, it's a matter of survival of the human race!"

Someone came in the room screaming:

"We've got him! One of the aliens! It's red, bubbly and jelly, wearing metal clothes and saying svtrlsdgihlglpdsqk all the time, whatever it means, and and ..."

The President's face shone with enlightenment.

"Call the best scientists! We need to dissect it and find out their weaknesses!"

When the public was informed, they ran amok. Everyone was going here and there, the shops were emptied.

Meanwhile, scientists finally dissected the poor alien and found out it was very sensitive to silicon. It died after suffering in agony. Its last words `uvtncdhfnkskj` could be translated into words that shouldn't be in a children's novel. Trust me, I know.

The President was ecstatic because of this finding. He ordered that a special rocket full of silicon be built and sent to space to crush the alien command ship.

People of different countries worked together to build the special silicon rocket. However, it was going very slowly because they needed to deliver all the supplies with horses as electronics were out of order. It took two months to bring enough fuel. They transported fuel in kegs which were leaking, so aliens had time to send more and more expeditions to Earth. But people were patient. They paid attention and observed the sky. This is why aliens were successful in kidnapping only about 20 people, like the poor Russian farmer for example, while people caught more than 1000 aliens. Human hostages were imprisoned in space-jail but the human race had not forgotten them. On the silicon rocket there would also be expert astronauts, who were going to save the hostages.

A year later the rocket was finally finished. It looked like a great pile of junk. Imagine building a rocket nowadays without any help of technology!

Launch was like it came from a science-fiction movie. NASA didn't have the Internet, so they hoped all would work properly. They also weren't connected to the rocket, so they couldn't know if anything was going wrong in space. But they had faith. Every single person on our planet had faith. And collective faith is a very powerful force, I tell you!

Launch was due for 8 a.m. when they started countdown. At 3, motors started. At 2, noise was incredible. At 1, the rocket lifted.

It soon reached stratosphere. The silicon part and the part with expert astronauts each went their own way. The part with silicon, which looked like two old bathtubs glued together, turned to alien ship (note: the truth was, it WAS really made of two baths).

The astronaut part turned to space-jail and everything went pretty well there. It connected to the jail ship and astronauts disabled aliens and their weird alarm. All the hostages boarded fast, except the old farmer. He lost his consciousness again, poor him... can you imagine an old soul of a farmer going through so many perils? But they held him up, put him in the rocket and started a long but joyous journey back to Earth.

Meanwhile, everything was going wrong with the silicon part. One of the baths started sinking due to the big pressure. All the silicon flew out. So, when it crashed with the alien ship, nothing happened. HOWEVER, aliens thought something happened. They didn't want to risk anything, so they ran away very fast. The astronauts thought aliens were destroyed by silicon and aliens thought that people would bring destruction upon them if they came back. So, no one ever found out that the silicon just flew out. But if you are very attentive (it's a wonder nowadays, I know!) and close your eyes just enough to see a thin line and you wait patiently, you might spot blurry drops of unknown greyish metal.

The end is everyone living happily ever after of course. Well, everyone, except the poor Russian farmer. He became non compos mentis, or to put it in plain English he was deprived of his wits, and lived in a sanatorium until the end of his days counting those drops of silicon up in the sky.

PRIZNANJE ZA NAJBOLJŠE LITERARNO DELO PO IZBORU ŽIRIJE (angleški jezik, OŠ, 14 let)

avtorica: Izabela Letonja, 14 let
OŠ Žirovnica, Žirovnica
mentorica: Nataša Černe

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Zgodba je vrhunski zapis sprejemanja minevanja in smrti ljubljene osebe. Bralec na začetku niti sluti ne, v kaj se bo zgodba razvila, a ko na koncu pogleda nazaj, so nekateri namigi zelo jasni in jih lahko logično poveže - a mora zgodbo prebrati do konca. To pa ni težko, saj je zapisana z dobro mero iskrenosti in predvsem prikaže človeško ranljivost in obrambne mehanizme v trenutku izgube nekoga, ki pomeni vse in ves svet. Med branjem zgodbe lahko skoraj občutimo temo in s tem stisko, ki jo doživlja glavna junakinja Shoba in vsekakor navkljub ne tako pozitivnemu opisu njenega lika sočustvujemo z njo. Tako zrel in poglobljen zapis o tako težki tematiki je še en dokaz, da gre nagrada za najboljše literarno delo med 14-letniki v prave roke.

Izabela je ustvarila pravo mojstrovino, ki se odlično bere in kar predstavljamo si lahko, kako bi lahko bilo njeno zmagovalno besedilo le del neke večje, daljše zgodbe. Mogoče pa nekega dne dočakamo njen prvenec, z velikim navdušenjem ga bomo prebrali! Izabela, poklon!

TEMPORARY MATTER

A copper doorbell rang loudly as a door swung open. "You're not going to believe this!" Shoba called out, a hint of anger in her voice, as she stormed into the small antique shop she and her husband owned. The familiar musky scent of old things did little to calm down the elderly woman as she walked further inside and up to Shukumar. Enraged, she shoved a piece of paper into his hands and said: "This came in the mail today. I thought you might want to see it." Her husband raised his amber brown eyes to look at her. Both of them knew very well that he was a slow reader. However, not wanting to bother his wife, he did skim over the words on the neat sheet of paper as quickly as he could.

The notice informed them that it was a temporary matter: for five days their electricity would be cut off for one hour, beginning at eight P.M. The work would affect only the houses on the quiet tree-lined street, within walking distance of a row of brick-faced stores and a trolley stop, where Shoba and Shukumar had lived for three years.

Needless to say, neither was exactly thrilled about it. "First they open our street to cars, then they want to cut down the few trees we have, and now this?" Shoba complained loudly, to which her lifetime partner only shrugged. He sat back and watched his hot-blooded wife stomp around the room as he always did when she got angry. "They've been pulling crap since the kids were little, and that was thirty years ago! I mean, what's going to be

next? 'Dear Mr & Ms Khatri, we're happy to inform you that you are to piss off in two weeks because we're building a highway where your house is! If you have any complaints, deliver them to the complaint box in the city hall, which is opened every Friday and the contents used for the Mayor to wipe his ass!'" Shukumar stayed quiet for the entire time. He wasn't much of a talker, really. Shoba made up for the both of them.

However, the passionate ranting and the even more expressive gestures at the city hall through the window did little to stop eight PM from coming; and, sure enough, all the lights went out and everything stopped working for exactly an hour.

The couple needn't have been bothered by it. They went to sleep early enough anyway. Though Shoba liked to keep a nightlight on, it wasn't that much of a problem. At least to Shukumar. It was a gigantic problem for Shoba. If there was anyone there to witness it, they probably wouldn't believe it. Any person that knew Shoba Khatri knew her mainly for her many words and loud nature. She was passionate and loud about anything; her antique shop, her husband, her breakfast, a spider on the wall.

Therefore, no one would believe that the darkness made her shut up and her insides clench into a ball. But it did; oh yes it did. Not because she was scared of it. She lived through a lot in her life. She lived through the poverty that came with being one of the many children of two Indian immigrants. She saw and felt the horrors of being an outcast.

So, yes, she wasn't at all scared of the darkness around her as she lay in their bed. She was scared of the darkness drowning out her metaphorical torch that lay beside her.

For every day of her life, Shoba was a fighter, not a person that ran away and cried. She fought hard and fiercely - and the biggest fight of her life was when she tried to crawl from a deep, dark hole that was poverty, but always came just short of it. Just a hand away.

Until one day, a hand reached out to her and pulled her up. Shukumar was there for her ever since she met him - ever since they bumped into each other in elementary school. The antique shop was her idea and dream that he helped to live out. He was the beacon of light in her life, a vibrant flame that made her go on. Perhaps he was silent, perhaps he was the quietest person she had ever met. But he was there for her. As long as she could see him, he was there for her.

Until the darkness came and claimed him for itself. For four days, Shoba would lie awake for precisely an hour from eight to nine, staring at the darkness of the other side of the bed, not moving, not breathing, not talking. She'd just lie there and wait for the nightlight to come on, to see her husband's figure again, to be able to drift to sleep. For four days, the fierce eighty-four-year-old woman was reduced to a scared little girl for an hour. Until the fifth day. Until the day when the lights didn't come back on. (Later, there came a notice that the work was prolonged due to a mishap. It didn't change what happened next.)

She didn't really notice when another hour came by. Honestly, she was merely confused at first, long before fear began to choke her. It's stupid, she repeated to herself time and time again. He's there. Even if you can't see him. He's there.

Shoba lay completely still and watched the shadows dance around their bedroom. This somehow led to her anxiety growing. The dark was playing tricks on her mind, but she just couldn't tell herself that without being sure. And so she reached out, just to be sure, just to check. That was the moment Shoba's world seemed to collapse in on itself. That was the

moment she reached over to find nothing but sheets beside her.

She was quiet like she had never been before. She was quiet just like her husband was- is. Is, because he's still there, it was stupid, he was still- Shoba found herself standing up before her brain could catch up, with the panic drowning her being as she looked and looked but couldn't see Shukumar. She couldn't speak, she couldn't breathe, why was it so hard to breathe?!

It felt like something was being crushed in her chest. Like a wall tumbling down into smithereens. Like ice breaking. Like realizing something wasn't true, wasn't there.

Because he wasn't there.

He just wasn't there.

Shoba Khatri was a proud woman, above anything else. However, she was also a woman that loved her husband more than anything, more than her children, more than herself. She was a woman that was held up by her beacon of light her whole life.

And she was also a woman that needed a completely minor inconvenient thing to make her realize that that beacon was gone. That he was gone. Had been gone for a while.

If Shoba could see anything in that moment, she'd see the silent silhouette of her husband slowly drift away with each teardrop that unknowingly began to streak down her face. She'd see a ghost of her past slipping away. She'd see a house of cards collapsing. But she didn't, because she didn't have to.

In a way, she always knew he wasn't real. Ever since the funeral, she knew. In the back of her mind, she was aware. It was just so much easier to pretend, so easy to see her light when there was light and so hard to find it when there wasn't any.

Now, however, she felt the light begin to arise again - this time inside her chest. It was all it took to make her admit two things. Her husband was dead, but his light was still there. His light was never in any of her desperate hallucinations. It was inside of her.

When the lights turned on the following morning, Shoba was calm once again. She was at peace despite not being able to share it with Shukumar. Her tears were dried, and agony slowly shifted into acceptance with each passing moment.

Denial is, after all, a temporary matter.

PRIZNANJE ZA NAJBOLJŠE LITERARNO DELO PO IZBORU ŽIRIJE (angleški jezik, SŠ, kategorija A)

43

avtor: Jaka Brezavšček, 17 let
Gimnazija Nova Gorica, Nova Gorica
mentor: Maks Pavlica

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Jaka Brezavšček nas v zgodbi Willy the Great popelje v svet dečka Williama, enajstletnika z bujno domišljijo. William si najde sogovornike med svojimi igračami, plišastimi živalmi, namišljenimi prijatelji in lutkami, narejenimi iz hrane. Jakov stil pisanja je tako prepričljiv, da bi se tej vrsti sogovornikov z veseljem pridružil tudi bralec zgodbe, da bi skupaj z Williamom ugotavljal, kakšne barve je nebo – morda pa je res limetasto zelene barve, kot trdijo Williamove plišaste živali?

A Williama iz njegovega domišljjskega sveta na trda realna tla potiskajo neprijetna srečanja s sošolko Alice, ki Williama ustrahuje in si na ta način blaži lastno nesigurnost. Jaka Brezavšček temo vrstniškega ustrahovanja obravnava resno, a kljub temu s prijetno svežino, brez pretiranega dramatiziranja in celo s kančkom humorja. Pomembno vlogo pri Williamovem soočanju s problemi s sošolko avtor dodeli Williamovi sestri. Le-ta Williamu pomaga na težave pogledati z bolj oddaljenega vidika in ga na ta način usmeri na pot konstruktivnega reševanja odnosa z Alice. V odlomku, ki smo ga izbrali za današnjo prireditev, avtor zgodbe opisuje Williamov zmagovalni dan. Vse, kar po prebrani zgodbi lahko dodamo je, bravo, William! In hvala, Jaka, za čudovito zgodbo!

WILLY THE GREAT

Willy the Great, a human ranger, Level I Lawful good, a folk hero that saved his village from a terrifyingly large purple fire breathing dragon. After some monuments were erected in his honour, he realised that being a warrior wasn't for him. He was much more interested in the gracefulness and magnificence of the dragon; but not only in the dragon, he was fascinated by everything going on around him and so he set off to explore the world and its wonders.

'Perfect,' William muttered, looking at the completed character sheet before him. He's all giddy for his first Dungeons&Dragons session in a few days. William, an 11-year-old boy, may seem to be a typical primary school pupil, of average height, with medium-length brown hair, wearing big round glasses, but he isn't. He has an overactive imagination. He's always imagining something, even in the most mundane of moments. Last Friday, for example, his mother gave him an apple and a sandwich for lunch. He bit some parts of the apple to make it look like it had a mouth and chewed the sandwich into the shape of a stickman body. He put the two food items together to make a dummy and proceeded to chat with his newly made friend on his bus ride to school. William enjoys talking to his stuffed animals, toys,

imaginary friends, ... and food. He isn't the most popular pupil in his school but he has good friends in the real world as well.

As William set the character sheet on his desk, he heard a knock on the door of his room. He swiftly turned around and saw Sarah, his elder sister, standing in the doorway.

'Bedtime munchkin,' she said with a tired but playful voice.

'Already?' thought William. 'But I wanted to talk with Mrs. Anabelle and her friends about the colour of the sky. They insist it's lime green!'

'Come on Willy, you know it's past your bedtime by now,' Sarah replied.

While Sarah was tucking him in he saw the cover of the book she brought with her. 'That looks like an interesting book. What is it about?'

'You're always so curious, aren't you? Its title is *Animal Farm*, we are reading it in English literature class this week.' Sarah thought she could kill two birds with one stone by reading her brother some passages from the book she was supposed to read anyway. She had no idea William's creativity would run wild with the mention of talking animals.

The following day was nothing out of the ordinary, at least not for William. On his commute to school he finished his debate with Mrs. Anabelle, a stuffed pig, one of his favourite plushies that he often takes to school. Unfortunately, the moment he set foot into the school building, he was approached by a girl dressed in all purple, Alice by name. She acts almost as William's own personal bully; far from being popular herself, she still likes to make fun of her classmate. As though she was waiting for him, Alice stepped between William and the door of the classroom. It was early so there weren't many teachers or other students to see her malicious behaviour.

'Have you brought that stupid toy to school with you again? Little Miss Piglet or what's her name? You know she can't talk to you right? None of them can,' Alice said spitefully.

'Actually, she's called Mrs. Anabell and she can talk; she's just saying that you aren't being very nice,' William replied with a trembling voice fearing the engagement that might follow.

'Oh, yeah? Well, Mrs. Anabell, would you mind telling William he's a lonely crazy person?' she laughed and shoved William.

Fortunately, a teacher noticed the commotion and stopped Alice. She was in a great deal of trouble afterwards but William just couldn't get it out of his head. All the nasty things Alice had said to him made him think not only about himself but about Alice as well. For the remainder of the day he couldn't pay any attention in class, which was unusual for him as was - by and large - a diligent and curious student. Today, however, he was angry first with Alice for teasing him, then with Mrs. Anabell for not being real, and also with himself for being the way he is.

Later that day, at home, William was playing with his stuffed animals. He sat them all in a circle, talked to them, and read aloud to them from the book Sarah had read to him the night before. Although he found it difficult to understand the text, he could feel the relentless tone of the speech. 'And remember, comrades, your resolution must never falter. No argument must lead you astray. Never listen when they tell you that Man and the

animals have a common interest, that the prosperity of one is the prosperity of others. It is all lies. Man serves the interests of no creature except himself.' He felt confident in reading the speech and it reminded him of his struggles with Alice. Sarah overheard him read and went to check what was going on. Surprised to see her little brother re-enacting Animal Farm to his stuffed animals she wanted to know what was going on. After various questions and a long conversation Sarah came to the root of the problem.

'Sounds like Alice has her fair share of problems too. Perhaps all she needs is a friend or someone to teach her how to use her creativity in a more positive way instead of making fun of you,' Sarah advised her brother.

'Of course! Alice just hasn't been introduced to the world of role play yet.' A light bulb lit up in his head as he started to plan the following day.

Friday, the day of his first D&D session and the day he wanted to go through with his plan. Full of enthusiasm he entered the school yard, revising the words he wanted to use. Quickly he found a purple dressed classmate, Alice, standing near the front door. He surprised her by approaching and greeting her as if she hadn't made fun of him the day before. He surprised her even more when he invited her to his Dungeons and Dragons session. At first she thought he was joking, but eventually he won her over. Indeed, Alice didn't have many friends and this was the first time that someone had given her a chance. Although she didn't know much about the game she accepted William's invitation and after school she played her first session with William and three of his friends.

And so Willy the Great befriended his greatest adversary. Quickly the two became good friends and despite their differences in the past they found that they had more in common than they had thought. They were both weird in their respective ways, one had an overactive imagination, the other loved the colour purple more than anyone else.

PRIZNANJE ZA NAJBOLJŠE LITERARNO DELO PO IZBORU ŽIRIJE (angleški jezik, SŠ, kategorija B)

avtorica: Patricia Županovič, 17 let
Dijaški dom Drava Maribor, Maribor
mentorica: Barbara Štingl

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Kako pomembno vlogov življenju posameznika in družine lahko igra na videz nepomembna navada, kot je priprava palačink z borovnicami vsako nedeljo, nam predstavi Patricia Županovič v svoji zgodbi *Blueberry pancakes*. Zgodba se ponaša z dovršenim dramaturškim potekom in bogatim, a ne narejeno prisiljenim besediščem. V življenje najstnika Thomasa vstopimo v trenutku, ko svoje probleme blaži s kajenjem marihuane in pobegi v omamo. Za premik v pozitivnejšo smer poskrbi nova sosedka, Thomasova vrstnica Emily, ki Thomasa sprejme brez obsojanja.

Ko si že mislimo, da se bo zgodba razvila v opis najstniške zaljubljenosti, nas Patricia s prijetnega sprehoda s Thomasom, Emily in njenim psom pripelje k Thomasu domov, kjer se mu zruši svet, ko izve, da ima njegova mama neozdravljivo obliko raka. Patricia Thomasov prvi odziv na novico in nadaljnje soočanje z neizbežno resnico popiše s posebno toplino in zrelostjo, ki odstopata od ostalih zgodb Patricijinih vrstnikov. Odlomek, ki ga bomo slišali, nas sooči s Thomasom po izgubi mame. Ranjen in negotov se oklene tistega, kar kljub vsemu ostaja nespremenjeno.

BLUEBERRY PANCAKES

It was one of those cold winter nights; I had just finished my shift at the trampoline park where I worked as a giant rabbit mascot. I would have to have my picture taken with little kids, and sometimes drunk adults, but mostly I would just sit by one of the broken trampolines in the back and hope no one would bother me so that I could be paid for doing nothing. I loved Tuesday nights as they were usually the slowest and only a few kids would want to have a picture taken, that's why I would secretly take an extra-long brake, eat my slice of cold pizza, and smoke my carefully rolled joint in the back ally of Happy Jumpers, which is what the park is called. It should have been called "Unhappy underpaid minors work here", but I suppose no successful company can afford to be that honest! I used to care about the fact that my boss was clearly taking advantage of me by paying me and every other student employee 4\$ an hour, but I just stopped caring at some point and that is why my "extra-long brakes" have now become more frequent.

I would come home stoned out of my mind, thank god my mother wasn't home as she always worked the night shift at the hospital; If she had ever seen me in the, "heavenly state" as I like to call it, she would lose her mind and I would never be able to live a normal day in my life again. She would have me put in a mental institution or even worse check

up on me every hour of every day and have someone else check up on me at night and at school. If she knew the truth, it would just ruin everything I have going on right now with my “getting to the heavenly state” schedule. Anyways, on workdays she was never home after 6pm and my sister was always spending her nights at her boyfriend’s place, so I would come home to an empty house, go make myself a sandwich, and bring it up to my bedroom, smoke another joint listening to Bob Marley, and enjoy being alone with no one to bother me.

During these nights, as all around me was silent - most of the neighborhood went to bed at ten-thirty - I entered another world. Sometimes I felt the whole world was converging on this little room. And as I became more intoxicated and frustrated I’d throw open the bedroom window as the dawn came up, and look across the gardens, lawns, greenhouses, sheds and curtained windows. I wanted my life to begin now, at this instant, just when I was ready for it. Then it was time for my paper-round, followed by school. And school was another thing I’d had enough of. Whenever I would be in class it would feel like I was wasting hours of my life in an institution that I didn’t really believe in. I didn’t feel like I was living anyway and school made that feeling much worse; it made me claustrophobic and anxious. Additionally, all the different grades and amount of studying made me sick, I never liked being labelled as an F or an A, and I never understood why students have to be graded. I had trouble concentrating in school and mostly didn’t feel like going. I would skip lots of classes, mostly the ones in which I was failing because I didn’t want to follow as if I was a dumb sheep listening to maths problems, or history that happened 30,000 years ago and then have to remember it all. I didn’t ask for all the sad stares from my peers because I had received a bad grade, and mostly I would hate when teachers wanted me to stay for minutes after class to ask me questions like: Is anything troubling you Thomas? is everything okay at home Thomas? Can we help you with anything Thomas? why are you falling behind Thomas? is there anything I can help you better understand Thomas? etc. All I wanted was to be at home, listening to music and getting to my “heavenly state”. Interacting with people made me anxious and I tended to push everyone away. I had my own schedule, and my own routine that I would stick to. I would wake up, deliver the morning paper to everyone on the block, go to school, attend a class or two, go to the back of our schools botanic garden, get my stash of weed from this dealer Marcus, pay for it with the money I earned at Happy jumpers and delivering newspapers, go home, have the same talk with my mom that I had every day about why I didn’t go to all my classes tell her it wouldn’t

happen again, lock myself in my room, watch stupid documentaries, go to work at Happy jumpers, wear my giant smelly suit, pretend I was working and smoke my joint, eat my lunch, pretend I was working again, finish my shift, shower, go home, make myself a sandwich, smoke my other joint, listen to Bob Marley, go to the “heavenly state”, stare through the window and fall asleep. I would repeat this on every working day... But then there was the weekend and that’s a completely different story, and that weekend changed everything, - it changed me.

My mother was making breakfast - blueberry pancakes like she did every Saturday morning,. And my sister was watching TV in the living room. I had just wakened up because I heard

this loud barking noise somewhere near our house and I went down stairs to make sure I wasn't imagining the noise. Sometimes I would see or hear things that weren't there, but this was only after extra wild and strong trips to the "heavenly state." I went into the living room first because it was safer to check with my sister than my mom "Gina, do you hear a dog barking?" and even before I finished my sentence, she looked at me annoyed as hell and started yelling at me: "first of all your breath stinks like rotten eggs, and secondly if Neil Armstrong was still on the Moon, he would hear that freaking dog barking." "Wow, someone is in a mood..." mornings were never Gina's forte and the dog barking probably just made everything that much worse. "What did you just say egg mouth?" "nothing, I was just saying I am going to get some food... Jesus." I went into the kitchen, the radio was on and mom was making her world famous blueberry pancakes, "morning mom, smells delicious". As soon as she saw me her eyes lit up "Good morning Tommy, how did you sleep, did the dog wake you up?" I sat down at the counter as she handed me a plate with pancakes covered with chocolate syrup "Yeah, whose dog is that anyway?" I asked, as I filled my tummy with the most delicious breakfast in the world. "Oh, it's the new neighbour's dog, they moved in yesterday, I haven't been by to officially meet them, but I am making them a pie and you can go and take it over there when it's finished... I would take it over there myself but I promised aunt Justine I would go to the doctor with her, so I am kind of in a rush and..." "Okay mom you don't need to explain I will do it." She rushed over to me and kissed my forehead, "Oh, thank you my sweet, sweet boy." I finished my breakfast, and went to take a shower but somewhere in between the songs "Bad Boys and Could you be loved", the barking stopped. I quickly jumped out of the shower, put on my clothes and went to get the pie mom made. Of course, she made two and I couldn't wait to get my hands on the second one. She also left a note that read: "Be home for dinner Love you, mom". I grabbed the pie for the new neighbours and headed towards the newly inhabited house next door. As I was ringing the doorbell I could hear the dog bark again, and had the urge to tell the new home owners to take care of that situation because the dog was clearly going to be an on-going issue. Just as I was getting ready to give up and go home, the door opened. It was at that moment I felt something I haven't felt in a long while, excitement, joy, or whatever that feeling was, I couldn't explain it. In front of me was a girl around my age, with beautiful brown, wavy hair that went all the way down to her waist, she had the most piercing blue eyes and beautiful skin that looked as smooth as Egyptian cotton. She had a beauty I had never seen before in a human being and the funny part was that I had never been intrigued by girls at all, but this one felt different and just for a moment everything went blank. "Ahhhhh..... are you okay?" she said giggling, and I then realised she was talking to me so I quickly remembered that this was a real moment and I had to say something before things could get weird. "Hey, I am Thomas I live next door" that was smooth I thought to myself, as I handed her the pie "This is a welcome to the neighborhood - pie my mom made. Its blueberry flavoured in case you are allergic." "Well I am not really allergic, I just really hate blueberries." she said as I panicked not knowing what to say next "Oh, I am sorry, I didn't know, I can ask mom to make you another one or something else if you prefer, do you like brownies or muffins...?", "I am just messing around with you, I love blueberry pies, actually I'll eat basically anything." She started laughing and it was an infectious kind of laugh so I started laughing along with her

and I couldn't remember the last time I smiled like that. "Well enjoy the pie and welcome to the neighborhood...hmm." I didn't know her name so I made a small pause hoping she would tell me but she just looked at me smiling from ear to ear so I got up the courage to say: "Hm... sorry, I didn't catch your name", "Well I didn't throw it at you yet" I laughed again, she was funny, "It's Emily, Emily Parker." she said looking directly at me and it felt as if she was staring into my soul. "Well it is nice to meet you Emily, and welcome to the neighbourhood, again. If you need anything just knock at the door, I live just over there" I said pointing at our house. "Thanks, will do." she replied still smiling. As I was slowly walking away, I couldn't help but wonder when I would get to see and talk to her again.

At home I did nothing, literally I just sat in my bedroom staring through window looking at all the neighbourhood houses. It was getting dark when suddenly the doorbell rang. "Tommy can you get that, I've just started a new episode of America's next top model!" screamed Gina from the living room, "Yeah, yeah" I replied as I was making my way down stairs and to the front door. As I opened it I saw her, Emily. "Oh, what are you doing here?" behind her was a big dog that looked like a kind of German Shepherd, "Hey, I was just wondering if you could show me and Elvis around, it's already dark and I don't really know where to go to walk him, he really likes to go on evening walks... Do you think you could help me, I mean us?" "for sure, let me just grab my jacket." I quickly went upstairs to put on some cologne and a new shirt. "Gina I am going out, I'll be back in a couple of hours." I yelled, as I walked out the door and onto the street. I didn't know what to say as I never was as nervous as I was in that moment, so I just started with "So Elvis huh?" "Yeah, after the one and only king of rock and roll", "You a big fan?" "Well his music isn't that bad, but my dad is the one who is crazy about him in the family". As we were walking I realised I didn't really know where I was going, I hadn't been out and walking around the block in ages, but I could remember the path to the community park. "So, what brings your family to Smallville?" "My mom got a job at the new bank on Keesey Street, and my dad works from home, so it was easier for us to relocate than to have mom lose so much time on the commute." We walked for about an hour and just talked and talked, when I suddenly remembered that mom wanted me home for dinner. I looked at the clock and it was already 8pm, "I am so sorry, do you know how to get back home alone? My mom wants me home for dinner and I totally forgot.", "Don't worry you run home, me and Elvis will manage.", "Thanks, see you around." As I was running home, I realized that I wasn't feeling anxious when I was talking to Emily but instead, I had this feeling of joy and excitement. I knew this feeling was going to overwhelm me in the days to come, but for that moment I just enjoyed the feeling I felt after being with her.

As I turned the corner getting closer and closer to our house, I began to wonder what I was going to tell my mom and Gina about my whereabouts, I couldn't just say I was hanging out with our new neighbor, they would start poking fun at me and I would get annoyed. With no plan in mind, I opened the door to the house and as I entered the kitchen, I saw my sisters with her face buried in her hands crying. My mom was trying to comfort her, telling her that everything was going to be okay. "What's going to be okay? What's wrong?" I said confused and a bit scared. "If you came home on time for dinner you would know, you ignorant jerk!" Gina said rushing out of the kitchen and into her room. "I didn't know when you were coming, so I told your sister the news first." mom said with tears in her eyes. "Told

her what news?", "I have cancer Tommy, kidney cancer stage four and it has spread to my liver and lungs the doctor has given me 4 months at best." I stood there in absolute shock, I couldn't move, I couldn't think, it was as if I was frozen, I couldn't even look at my mom, I just stood there for what felt like an eternity. "No, no way, no, you are a nurse, you work at the hospital, and you would have caught it sooner..." "Tommy, I didn't know, everything was fine until it just wasn't, I didn't want to tell you kids until I knew what the cause of my pain was..." "No, no" I kept repeating the word no and telling myself it was all a lie. "Tommy, come hug me, we will get through this, you two will be just fine..." "No! No! This is not real!" I covered my ears screaming and shouting the no word to my mom, as I ran up to my room and locked myself in.

After an hour or so of blankly staring through the window, I heard my mom knocking on the door. "Tommy, please come down and eat something, I know you are scared, I am scared too, but I need my children to be strong and I need you to be strong too Tommy. Thomas please, please come out." After a long pause and contemplating what to do I opened my mouth but nothing came out, I just started to cry into my pillow, I didn't want my mom to hear and after a couple of minutes I heard her walking away. I couldn't bring myself to go after her, I couldn't move. How could such a beautiful day turn so dark? What was life trying to teach me? In that moment I didn't know what else to do but to comfort myself by getting to my "heavenly state", I wanted to forget everything, pretend as if nothing had happened and that everything was just some twisted dream. I don't even know how and when I fell asleep, all I know is that I slept through most of Sunday and spent what was left of it in my room listening to music, staring through the window.

I didn't go to school at all that Monday, I couldn't get out of bed and I didn't even care about my stash of weed running low. At around seven o'clock that evening I heard the doorbell ringing. I got up and used every ounce of my being to go to the door. When I opened it I saw Emily. "Hi," she smiled, but I quickly cut her off "Now is not a good time..." and just as I was closing the door, she extended her hand to stop me "Are you home alone?" I nodded, as she looked at me and said "Listen, to be honest you look terrible, I can't just ignore the fact I have seen you in this state... If you want, you can let me in and I'll make us some tea or whatever and you can speak as much or as little as you want to, but I really don't think you should be alone." I hesitated for a minute but then let her in against my better judgment. My mom was at work, my sister at her boyfriend's and the house smelled like marijuana and old cheese. I started the conversation with, "I should warn you ...I smoke a lot of pot". "Clearly" she mumbled, looking around the house. "If you don't like junkies you should probably head home to your perfect little life" I said, regretting immediately the words as they were coming out of my mouth. "My life is okay but, it's far from perfect." I started making tea and avoided eye contact at all cost. She sat down at the counter knowing she was looking at me as I could feel her eyes at the back of my neck. "herbal or fruit tea?" I asked "fruit please." she answered. The silence wasn't as awkward as I thought it would be, in fact it was comforting; As I sat down and handed her the cup of tea, I couldn't stop myself from splurging out the words "my mom is dying". There was a moment of silence as she looked at me with sorrow in her eyes and I struggled to not have direct eye contact with her. Suddenly I felt her hand as she lifted my chin up making me helpless and I finally

looked into her eyes. I knew she herself was confused as to what to do in that moment, but what she did I will forever be grateful... She pulled me into her arms and told me: "even although we have just met, I want you to know you can talk to me and feel no shame in doing so." Then we just embraced and all my worries faded away even more so than in my "heavenly state". She was still a stranger but it felt like I had known her for an eternity, I trusted her and she was like an angel sent from above to take care of me. We started talking and the hours quickly went by, I told her everything from how I got high every week-day and how I worked two jobs to the fact that I skipped class a lot and am probably going to fail the school year... Then we got to talk about my mom and I could hardly fight back the tears, but she listened to all of it and it was the first day in a while that I didn't feel the need to smoke and get to my "heavenly state". It was getting close to morning and I knew my mother would be coming home soon, she hugged me goodbye and promised me that she would come over the next day.

Emily and I began seeing each other every day, she would come over for tea or we would walk her dog to the park, she would even come over for dinner sometimes and mom fell in love with her instantly, just like I did. Months went by and my mom was getting weaker and weaker, she stopped working and Gina and I would take turns caring for her. I quit my job at Happy Jumpers as after standing up to the manager, he still refused to pay me the fair amount of money, but I still delivered the newspapers and even got a higher hourly wage, so all in all it evened out. Emily and I shared a deep connection and after she suggested I stopped smoking marihuana I didn't blink twice before throwing out the rest of my stash. My dealer Marcus

was pissed as hell but I wasn't afraid of him, so I didn't really care. Emily made me feel alive and I would do anything for her, she made me a better person and she made me believe there was more to life than just entering a state of temporary happiness. My mom and I also bonded and I even started to become interested in medicine and promised her I wouldn't miss another day of school again. "Who knows" I said one day "maybe I might even become a doctor.", "Sweetie, as long as you are happy, I am happy" she told me.

One hot summer day, Emily and I were taking Elvis for a walk when suddenly I got a call from Gina. "Come home, mom is being taken to the hospital, it's really bad, come as soon as you can!" We sprinted to the house where Gina was waiting. I was anxious and full of emotions so I screamed at my crying sister: "Where is she, where is mom!?", "I told you, aunt Justine called the ambulance, mom passed out and they just left in the ambulance a few minutes ago to rush her to the hospital...Please Tommy calm down, we need to get to the hospital and you can't drive like this". "She's right" said Emily. "Shut up Emily, no one asked you, you are not a part of this family so just go home!", I was angry and didn't realise fully what I was saying. Emily knew this wasn't the real me speaking but that didn't disregard the fact that I still hurt her feelings, I could see the hurt in her eyes. "Okay, if that's what you want..." her voice shaking. She looked at me one more time and left as I frantically searched for the car keys which I was always kept misplacing. I knew I would be crushed with regret about what I said to Emily but all I could think about was my mom and how she was doing and how I haven't said all I needed to say to her before she leaves this world. Finally, I found my keys and grabbed Gina's arm pulling her to the car. We drove off in a rush to get to the

hospital, hoping we would make it in time to see our mother still alive and well.

Aunt Justine was waiting for us at the hospital main entrance and took us to our mom's room. "Mom thank god you are alive!" said Gina. "Off course I am, I couldn't just leave without saying goodbye to my babies". We all started crying, as we knew her time was coming. "Justine, could you take Gina to the cafeteria, I think she needs to taste some hospital chocolate pudding." Justine nodded but Gina wouldn't move, "Mom I don't want pudding, I just want to be here, with you!" tears were falling from her cheeks as she stood in the corner waiting for moms reply, "I just need a moment alone with Thomas, and also I've also got a craving for chocolate pudding so do you think you can get some for me, even if you don't want any?" Gina nodded and as Justine and Gina went out of the room, I knew I needed to use this time alone with my mother wisely. "Mom you are coming home, right?" I said knowing the answer. "Tommy, we both know this time would come sooner or later, and I was blessed to have so much time with you guys." , Looking at me, directly in the eyes and after a short pause she continued, "What I wanted to tell you, Tommy boy, is that I am so proud of you. You have changed tremendously in the past few months, and even though you were clever in covering up your tracks, I still knew you smoked marihuana every evening before Emily and her family moved in next door... No need to say anything about that, the past is in the past and I am glad you've got rid of your bad habits. Oh, and Emily, that girl is a blessing sent from up above! I couldn't be happier for the two of you. You are blessed to have found each other." "But mom, how come even though I am so happy at this point in my life, it feels as if it will all end the moment you die.", my voice was shaking as I was battling the tears, "I don't think I can live without you, I have so many things I want to experience and then tell you about. And who will make me blueberry pancakes every Saturday morning? No one can make them like you! Mom I really don't think my life will have meaning without you in it. Gina and I are still too young for you to leave us." "My sweet little baby boy, life doesn't stop after I am gone, it will go on for millions and millions of years, and I will live on through you and Gina forever. My sweet boy, don't lose hope, you are young and you are just starting to live. I love you, forever! Please, remember that I love you, with every ounce of my being, and take care of your sister, she loves you too and she will need you now more than ever. I trust you Tommy boy!" She squeezed my hand as I looked into her eyes "I love you mom!" Then Aunt Justine and Gina arrived with the chocolate pudding. We all talked and laughed until

mom fell asleep. I watched her until my eyes gave in and I fell asleep as well in the chair next to her bed. By morning she had passed away in her sleep, as I saw the heart monitor was now a straight line and the doctors announced the time of her death. Aunt Justine held me tight and it was time to get my sister who was asleep in the waiting room. I shook her gently and told her the news. We hugged each other tight and I whispered the words in her ear everything will be okay. Gina pulled me even closer and we both started crying.

I was of legal age so the house was signed over to me prior to our mom passing away. I returned home from the hospital with moms belongings. Gina decided we needed some time to think for ourselves so she went over to her boyfriend's place. Going into the house after a morning like that was weird. I was of course used to coming home to an empty house, but this was a feeling I hadn't experienced before. It felt as if I was alone in the

world, yes I had Gina, and I still hoped I had Emily, but in that moment I didn't know how my life was going to look like in a world without my mother to guide me. I went into the kitchen and called Emily. I told her the sad news and asked her to come over so I could apologize. She told me she understood and said she would be right over. I knew she would help me through this grief and take away some of the pain I was feeling. I kept thinking about my mother's words of wisdom that gave me strength and the will to go on. As I went into my room to change my clothes, I looked through the window across the gardens, lawns, greenhouses, sheds and curtained windows and knew then that my life had now begun. Then I could hear Elvis barking and I knew Emily was on her way over. I quickly changed my shirt and went downstairs to greet her: "Hello my love, I am so sorry for the way I acted, and I can't wait to talk to you, but first, would you like some breakfast?", "Of course Thomas, I am always hungry!" she said with a smile and a warmth only she can give me. "Then it's settled, one breakfast coming up!" and even though I was still confused as to what will become of my life after I lost my mom, I was happy because I knew exactly what to make for breakfast. You see it was Sunday, and on Sundays I make blueberry pancakes.

PRIZNANJE ZA NAJBOLJŠE LITERARNO DELO PO IZBORU ŽIRIJE (nemški jezik, OŠ, 14 let)

avtorica: Milica Bratič, 14 let
OŠ Josipa Vandota Kranjska Gora
mentorica: Lidija Tempfer

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Zgodba o fantu iz sirotišnice, ki se najbolj na svetu veseli svojega 18. rojstnega dne. Takrat bo lahko sam začel odločati o svojem življenju - in takrat bo imel možnost, da najde svoje prave starše. Po premlevanju in odločanju se naposled odpravi poiskati naslov Berliner StraÙe 21 - to je edini podatek, zapisan na listiçu, ki ga je ÷uval toliko let in edina stvar, ki jo je imel od svojih staršev. Iskanje je dolgo, mučno in naporno in ko prispe na naslov, se tam dogajajo ÷udne stvari. Sreça se z očetom in mamo, ki pa sta glede njegovega prihoda zelo razdvojena - mama ne bi mogla biti bolj srečna, a je hkrati tudi zelo bolna, oče pa ravno njega krivi za njeno nesrečno usodo...

Težka zgodba, ki jo je uspela letos zapisati Milica, nas skozi pričakovanje mladega fanta pelje do žalostnega konca na zelo oseben in tenkočuten naçin. In ne moremo mimo besed, ki jih je tudi o Milici zapisala njena mentorica Lidija Tempfer, ki danes žal ne more biti tukaj: zelo je vesela in ponosna nanjo, saj se resnično trudi in je res punca na mestu: preprosta, zavzeta, mila, ÷uteça in ÷ujeça. In ravno takšna je tudi njena zgodba. Milica, le tako naprej, ÷estitke!

BERLINER STRAÙE 21

Wieder einmal ist für Franz ein langer Tag im Waisenhaus zu Ende. Nichts Besonderes, er hat sich schon daran gewöhnt. Aber tief in seinem Inneren leidet er. Franz lebt nämlich schon seit 17 Jahren in einem Waisenhaus in Berlin. Es vergeht keine Stunde, in der er nicht an seine biologischen Eltern denkt. Er fragt sich immer, was sie gerade tun und wie es ihnen wohl geht. Schon als er klein gewesen ist, hat er beschlossen, sie eines Tages zu suchen. Doch er will noch warten, bis er 18 Jahre alt ist. Denn dann ist er kein kleiner Junge mehr. Er ist dann erwachsen und darf selber Entscheidungen treffen. Bis dahin ist die Leiterin des Heimes für ihn zuständig. Sie fragt aber fast nie nach, was der Bub möchte.

Alles was Franz noch von seinen Eltern besitzt, ist ein Zettel mit einer Adresse. Wahrscheinlich ist es die seiner Eltern, die ihm den Zettel gegeben hatten, bevor er hierhergekommen ist. Auf dem Zettel steht "Berliner StraÙe 21, Tegel". Franz hat in dem Waisenhaus schon viel durchgemacht. Es ist nicht sehr schön dort. Die Leute sind nicht sehr freundlich und er hat keine Freunde. Deshalb kann Franz seinen 18. Geburtstag kaum erwarten.

Als er volljährig ist, hat das Warten endlich ein Ende. Trotzdem hat er noch Zweifel, ob er wirklich zu seinen Eltern gehen soll oder nicht. Sie hatten ihn doch verlassen. Das bedeutet, dass sie ihn nicht lieb haben und ihn auch nicht sehen wollen - oder nicht? Franz verbringt drei Nächte auf der StraÙe. Er schläft auf einer Bank in einem Park. Dort ist nicht sauber

und die Leute, die vorbei gehen, sehen ihn seltsam an. Wissen sie denn nicht, dass es auch Menschen ohne Zuhause, ohne Essen und Eltern gibt? Franz kann sich immer noch nicht entscheiden, ob er die Adresse auf dem Zettel suchen soll oder ob er doch lieber wieder zurück ins Heim gehen soll. Das ist doch eine sehr wichtige und schwierige Entscheidung. Nach genau vier Tagen beschließt er dann doch seine Eltern zu besuchen. Aber nun steht er vor der nächsten Herausforderung. Geld. Franz hat kein Geld und wie soll er überhaupt zu dem Haus kommen? Der Weg ist zu lang, um zu Fuß zu gehen. Aber er könnte die Straßenbahn nehmen. Doch die muss man auch bezahlen. Die Suche nach einem Job würde zu lange dauern, deshalb beginnt Franz um Geld zu betteln. Nach ein paar Stunden verdient der junge Mann insgesamt etwa 25 Pfennig. Er schaut auf das Geld, denkt zum letzten Mal nach und mit einem Lächeln geht er zum Bahnhof. Dort wartet er auf die Nummer 41.

Und dann geschieht es, dass die 41 kommt, hält, und Franz steigt ein. Er fühlt, das ist richtig. Abfahrt, und fährt, und die Elektrische fährt ihn nach Tegel. Er bezahlt 20 Pfennig, die Fahrkarte hat er, er fährt nach Tegel, es geht wie geschmiert, es ist eine Sache. Wohl fühlt er sich! Es ist wahr, dass er hinfährt. Die Fahrt vergeht schnell. Franz verbringt seine Zeit damit aus dem Fenster zu schauen und in Gedanken versunken zu sein. Nach einer Weile hält die Straßenbahn und Franz steigt aus. Er weiß nicht, in welche Richtung er jetzt gehen soll, also spaziert er ein bisschen herum und folgt den Straßenschildern. Er verirrt sich ein wenig und trifft dann auf eine alte Dame. Sie fragt ihn, ob sie ihm helfen könne. Er zeigt ihr die Adresse, die er sucht. Sie sagt zu ihm: "Berliner Straße 21? Ja, ich kenne das Haus. Aber ich empfehle dir, nicht dorthin zu gehen. Dort leben sehr seltsame Menschen und auch seltsame Dinge passieren dort. Warum interessierst du dich dafür, Junge?" "Ah, nichts, ich war nur neugierig. Dankeschön!", antwortet Franz und macht sich auf den Weg. Währenddessen denkt über die Worte der alten Frau nach.

Nach etwa 15 Minuten ist Franz am gewünschten Ort angekommen. Vor seinen Augen steht ein altes, graues und sehr kleines Haus. Auf dem Haus ist eine Aufschrift, auf der er "Berliner Straße 21" lesen kann. Franz kommt langsam näher und hört plötzlich ein lautes Schreien. Man hört die Stimme eines Mannes und einer Frau. Sie streiten sich. Franz klopft an, bemerkt dann aber, dass die Tür bereits offen ist. "Entschuldigung, kann ich reinkommen?", fragt Franz. Niemand antwortet, also betritt der junge Mann die Wohnung. Im Wohnzimmer stehen ein Mann und eine Frau. Als sie seine Schritte hören, drehen sich beide um und sehen ihn verwundert an. Und so treffen Franz' Augen zum ersten Mal auf die seiner Eltern. "Mein Sohn!", sagt seine Mutter leise und gleich darauf fällt sie in Ohnmacht. Franz beginnt zu weinen und kniet sich neben seine Mutter. "Geh weg! Du bist schuld daran!", ruft sein Vater. "Ich, ich...", murmelt Franz. Franz weiß nicht, warum sein Vater wütend auf ihn ist. Sollte Franz nicht wütend auf seine Eltern sein? Nicht sie auf ihn. Die beiden Männer rufen die Rettung und gleich darauf kommt ein Krankenwagen. Franz hat jetzt keine Zeit zum Nachdenken. Sie fahren gemeinsam ins Krankenhaus, obwohl Franz' Vater sich weigert, dass der Junge mitkommen soll. Alles geschieht so schnell. Im Krankenhaus angekommen, müssen Vater und Sohn warten, dass die Ärzte die Mutter untersuchen und darauf, dass sie dann aufwacht. Aber es ist nicht so, wie Franz es sich vorstellt hat. Sein Vater und er sitzen nicht nebeneinander und sie reden auch nicht miteinander.

Nach einer langen Zeit kommt ein Arzt. "Sie ist aufgewacht. Sie will nur ihren Sohn sehen, bevor... Es sieht nicht gut aus", erklärt er. Franz eilt schnell zu dem Zimmer seiner Mama. "Mein Sohn ... Komm, setz dich zu mir. Ich werde dir die ganze Wahrheit erzählen. Verzeih mir... Du musst mir vergeben. Ich gebe zu, ich habe nicht genug um dich gekämpft. Aber ich konnte nicht. Dein Vater ist schuld. Als er von meiner Schwangerschaft erfuhr, war er empört. Er hat mich gezwungen, dich wegzugeben...Vergib mir bitte", seine Mutter spricht sehr langsam, als würde sie alle Kraft verlieren. "Ich...ich...liebe dich", dann schließt sie die Augen und die medizinischen Geräte beginnen Alarm zu schlagen. Franz weiß nicht, was er fühlt, er kann nicht verstehen, was gerade passiert. Es spürt nur, dass ihm die Tränen über die Wangen laufen. "Ich liebe dich" sind die letzten Worte seiner Mutter. Worte, die viel bedeuten können.

PRIZNANJE ZA NAJBOLJŠE LITERARNO DELO PO IZBORU ŽIRIJE (nemški jezik, SŠ, kategorija A)

57

avtorica: Noemi Vegi, 18 let
Dvojezična srednja šola Lendava, Lendava
mentorica: Zorka Gergar

OBRAZLOŽITEV ŽIRIJE:

Noemi Vegi, zdaj bi že lahko rekli stara znanka našega literarnega natečaja, se je letos lotila zelo težke tematike, in sicer posilstva. Ampak na kakšen način je to zapisala, je prav neverjetno. Pripovedovalka zgodbe je, verjeli ali ne, muha. Mogoče se bo komu zdelo čudno, nenavadno, a ravno to, da zgodbo pripoveduje muha, tako majhno in neznatno bitje, še bolj poudari težo dogodka, kjer žrtvi ne more pomagati nihče, in muha to odlično ponazori. Branje z vsakim stavkom postaja težje, sledimo muhi, ki leta z enega konca sobe na drugo, v neznosni želji pomagati glavni junakinji Marie, a se zave, da ne more storiti prav nič kot le nemo opazovati in upati, da jo bo kdo rešil. Žal se to ne zgodi in priča smo strašljivi travmi. In nič ni več tako, kot je bilo prej - naslov, ki zajame bistvo zgodbe.

Noemi, hvala za tako izpovedno zgodbo in hvala za tako simboličnega pripovedovalca. Izrekamo vse čestitke in pohvale!

NICHTS IST MEHR SO, WIE ES FRÜHER WAR

Die Wand ist dieselbe wie gestern, das Bild daran voll mit Staub. Der Spiegel bei dem Bett ist gebrochen, aber man kann deutlich sehen, dass eine junge Frau auf der Matratze sitzt und weint. Heute konnte ich auch nicht rausfliegen, denn das Fenster ist, wie gestern, vorgestern, und auf dem Tag vorher, geschlossen. Über frische Luft können wir schon lange nicht sprechen. Die Klamotten, die seit zwei Wochen auf dem Stuhl liegen, sind zerknittert und schmutzig. Den Boden kann man unter Plastiktüten und leeren Weinflaschen kaum noch sehen. Die Matratze ist sozusagen bedeckt mit verdächtigen Flecken und neben der jungen Frau liegen auch ein paar Nadeln...

Ich kenne die junge Dame auf dem Bett. Sie heißt Marie (dieser Name hat mir einiges gesagt, seit sie hier ist). Ihr Lieblingsfach ist Chemie und sie möchte eines Tages Präsidentin werden. Letzten Monat war sie noch in der Schule und war eine ganz normale Siebzehnjährige. Natürlich hatte sie kleinere Probleme zu Hause, aber wer hat sie nicht? Nicht wahr? Manchmal haben sie mit ihrer Mutter gestritten. Manchmal hat ihre Mutter geweint. Manchmal hat auch Marie geweint. Trotzdem haben sie jedes Mal die Sache geklärt und alles besprochen. Das letzte Mal aber nicht. Marie hat sich in ihren Schulkamerad Adam verliebt und der hat ihr ganz den Kopf verdreht. Als es schon dunkel war, ist sie von Zuhause weggerannt. Ich bin ihr nachgeflogen, weil ich mir um sie Sorgen machte. Seltsame Sachen passierten mit mir... Ich lerne sehen. Ich weiß nicht, woran es liegt, es geht alles tiefer in

mich hinein und bleibt nicht an der Stelle stehen, wo es sonst immer zu Ende war. Ich habe ein Inneres, von dem ich nicht wusste. Alles geht jetzt dorthin. Ich weiß nicht, was dort geschieht. Mein Inneres hat sich geändert und mir gefällt es so. Mein Leben ist ganz kurz, ich bin nicht hier, um Ordnung zu machen. Das ist ja nicht der Job einer Fliege. Meine Arbeit sollte sein, am Leben zu bleiben. Aber dieses Mädchen... Sie ist etwas ganz Anderes. Nach dem Streit ist sie zum grünen Mehrfamilienhaus an der Hauptstraße gelaufen, hat geklingelt und gewartet. Adam lebte hier und er wusste immer, was für eine Hilfe sie brauchte. Er war für sie sozusagen ein Fels in der Brandung, bot immer seine Schulter zum Anlehnen an. Adam trocknete ihre Tränen, wenn sie weinte, redete beruhigend auf sie ein, wenn sie aufgeregt war, holte sie auf den Boden der Tatsachen, wenn sie drohte, sich in ihren Träumen zu verlieren. Zu Maries Überraschung hat diesmal die Tür ein zirka 40-jähriger Mann geöffnet, er sah aus, als ob er Adams Vater sein könnte, dies behauptete er auch. Er war ganz nett, und lud sie ein. Sie gingen die Stufen hinauf und blieben vor einer schwarzen Tür stehen. Er öffnete sie, für Marie das letzte Mal.

Ich habe mir einen Platz an der Wand ausgesucht. Ich kann Marie doch nicht alleine lassen! Der Mann hat die Tür geschlossen und Maries Gesicht ist erstarrt, als sie die Wohnung erblickte. Zwei Zimmer. Alles total schmutzig. Im rechten Zimmer gab es nur eine Matratze und einen kleinen Tisch, auf dem ein TV stand, daneben ein Teller. Im linken Zimmer standen ein Fahrrad, eine trockene Pflanze und ein Kühlschrank. Keine Stühle, kein Sofa, keine Spur von einem normalen Leben. Marie wusste, dass sie in ihre eigene Falle getappt ist. Ich wollte ihr helfen, konnte aber nicht. Die Polizei rufen. Den Schlüssel zur Tür finden. Die Mutter oder Adam anrufen. Aber nichts. Ich flog von der Wand auf den Teller. Ich habe schon lange nichts gegessen. Marie auch nicht, aber dies war jetzt nicht ihr größtes Problem. Nach einem kurzen Überlegen flog ich durch das Schlüsselloch aus der Wohnung. Ich wollte sehen, was ihre Mutter macht, ob sie sich eigentlich Sorgen machte. Ich konnte kaum glauben, dass sie schlief. Letztendlich ist es ja Mitternacht... Ich flog, so schnell ich konnte, zu Marie zurück. Aber es war zu spät. Sie saß auf der Matratze und weinte. Ihre Haare waren zerzaust und ihre Klamotten auf dem Boden. Und niemand wusste was davon, nur sie und eine unwichtige Fliege.

Die Wand ist dieselbe wie gestern, das Bild daran voller Staub. Der Spiegel bei dem Bett ist gebrochen, aber man kann deutlich sehen, dass etwas sehr Schlimmes hier passiert ist. Eine unmoralische Tat, die man nie vergessen kann. Eine Tat, die für immer Folgen haben wird. Maries Körper ist nicht mehr ihr eigener, er wurde verunstaltet. Ihre Seele beschmutzt. Nichts wird mehr so sein, wie es einmal war.

Letos prvič priznanj ne podeljujemo le sodelujočim osnovnošolcem in srednješolcem, temveč smo se odločili, da s posebnimi priznanji za izjemno mentorsko delo nagradimo tudi nekatere mentorje in mentorice, ki so letos sodelovali in vodili mlade ustvarjalce in ustvarjalce pri njihovem pisanju. Ne bi bilo pošteno prezreti njihovega izjemnega dela, ki kaže ne le njihovo predanost svojemu delu in poslanstvu, temveč tudi njihovo zavzemanje za pisano besedo in spodbujanje ustvarjanja le-te med mladimi.

■ **Vesna Krvina, Francka Burnik (OŠ Žiri)**

Letos smo prvič podelili priznanje mentoricama OŠ Žiri Vesni Krvina in Francki Burnik, ki sta dano literarno predlogo s tematiko otroških čevljev domiselno in duhovito izkoristili za oživitev tradicionalne povezanosti svojega kraja Žiri s čevljarstvom izročilom, pa naj gre za obrtno izdelavo ali množično proizvodnjo v tovarni Alpina. Da je tam čevlarska iskrica še živa, dokazujejo iskreni in simpatični spisi njunih učencev.

■ **Zorka Gergar (Dvojezična srednja šola Lendava)**

S svojim zavzetim delom s svojimi dijaki in dijakinjami sodeluje že vse od začetka literarnega natečaja v tujih jezikih, njihova dela pa zrcalijo tudi njeno mentorstvo in vodenje pri nastajanju krasnih zgodb. Poleg tega je občudovanja vredno to, da se tudi vedno udeležijo zaključne prireditve in se pripeljejo vse iz Lendave, s čimer dokazujejo, da dobre stvari nikoli niso predaleč.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32(082)

LITERARNI natečaj Bodi pisatelj/pisateljica (2019 ; Ljubljana)

Nagrajena dela Literarnega natečaja Bodi pisatelj/pisateljica 2019 /
[uredili in zbrali Mojca Čampa, Jasna Šebez]. - Ljubljana : Pionirski dom -
Center za kulturo mladih, 2019

ISBN 978-961-94652-2-6

I. Gl. stv. nasl. 2. Dodat. nasl. 3. Čampa, Mojca, 1989-
COBISS.SI-ID 299990784

Pionirski dom - Center za kulturo mladih
Vilharjeva cesta 11, 1000 Ljubljana

PIONIRSKI DOM

Ustanoviteljica

Mestna občina
Ljubljana

9

9

i

M

ET AN

A

TESTE

I

R

T

8

R

a

l

l

D